De Haarlemsche spoorwagen

bron
De Haarlemsche spoorwagen. J.P. Nobels, Haarlem [na 1863]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_haa004haar01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

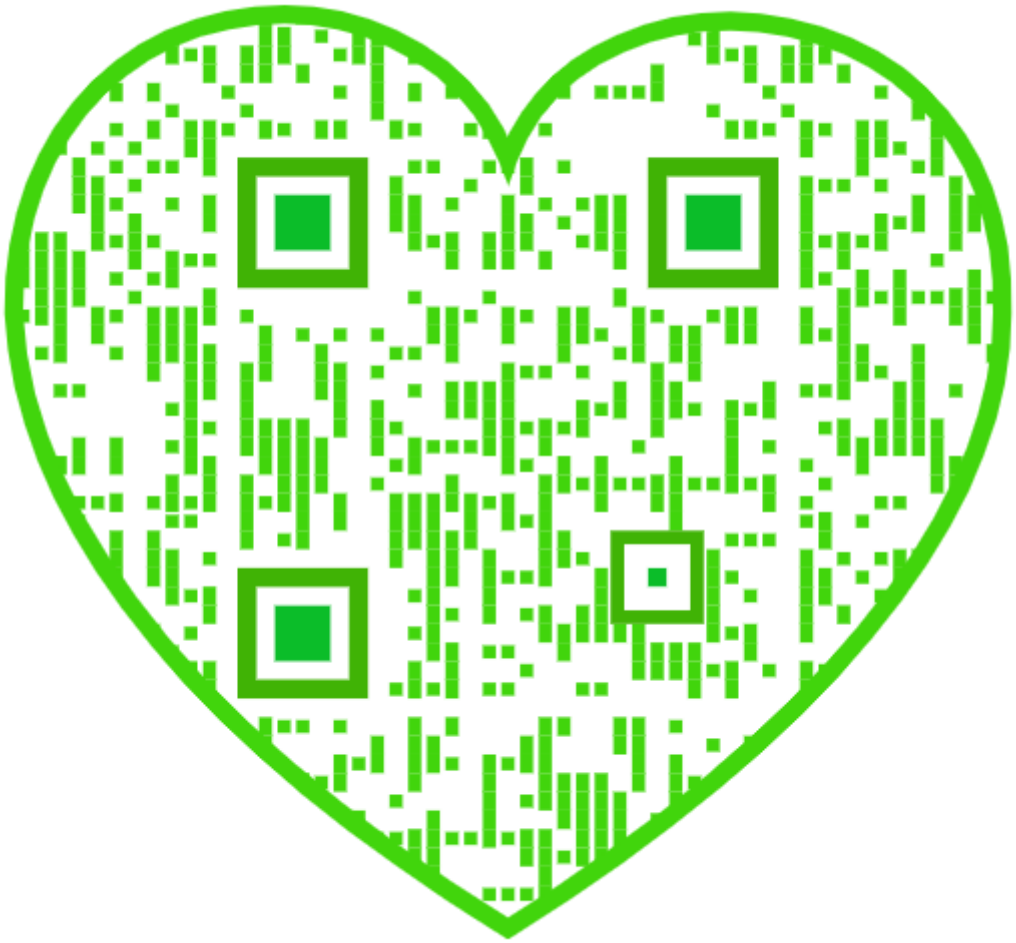

Neerlandsch vlag.

'k Ben fier, 'k ben trotsch wijl ik de kleuren
Van 't Oude Neerland wappren zie,
En haar kan tot den hemel beuren,
Daar buig ik voor geen macht de knie!
Neen, nooit ontrukt men ze aan mijn handen,
En wie zich haar vijandig toont,
Zij blijft de roem der Nederlanden,
En wee hem, die haar kleuren hoont!

Zij wappert op die heldre vloten,
Als Koningin van d' oceaan,
Hield zij haar macht, hoe fel beschoten,
Op Gal en Brit en Kastiliaan,
Op vreemde kust en verre stranden,
Werd zij met eer en roem bekroond,
De oude vlag der Nederlanden,
Dus wee hem, die haar kleuren hoont.

Maar ook in 't veld, zag men haar wappren,
Die driekleur, Neerlands heldenvaan,
Daar stonden onze oude dappren,
Als vaderlanders moeten staan.
Neen dwingelandij kan hier nooit wonen,
Daar moed en geestkracht in ons troont,
Dat zouden wij nog willen toonen,
Dus wee, die Neerlands driekleur hoont.

Napoleon zoo fier en krachtig,
Was zeer op Neerlands vlag verwoed,
Was voor die oude vlag niet machtig,
Het koste haar veel jeugdig bloed.
Bij Waterloo zoo moet gij strijden,
Daar werd oud Neerlands roem bekroond,
De Fransche Adelaar zag men daar strijken,
En Neerlandsch driekleur werd vertoond.

Wee hem die ons wil annexeeren,
Die onze vlag dat pronkjuweel,
Door rooversbanden durft onteeren,
Vernedring was zijn eigen deel.
Dat Rood Wit Blaauw kan nooit verdwijnen,
Als men haar eer met moed beloont,
De eendracht zorgt dat zij niet kwijnen,
Dus wee hem, die haar kleuren hoont.

En tracht men ooit haar glans te dooven,
Geweld te doen aan volk en staat,
Nooit zal 't verraad haar luister dooven,
Zoolang een borst van Neerland slaat,
Zoolang bij ons door broederbanden,
Nog vrijheidszin en eendracht woont,
Blijft zij de vlag der Nederlanden,
Dus wee hem die haar kleuren hoont.

Nederland boven alles.

WIJZE: *Wat ist des Deutsche Vaderland.*

Waar vindt ge beter vaderland,
Dan Nederland, dat gastvrij strand?
De vlijtige armoe vindt er brood,
Schoon 't ook geen goud heeft in den schoot,
O neen, o neen, o neen!
Geen beter land voor iedereen!

Wat taal is rijker? noem 't land,
Dan juist de taal van Nederland?
Die taal heeft sterkte, zwier en kracht,
En klinkt van maagdenlippen zacht,
O neen, o neen, o neen!
Een schooner taal, gij vindt er geen!

Roemt gij de zeden van een land?
Roem dan ons land, ons Nederland!
Daar ziet de deugd zich nog geëerd,
Daar wordt de godsdienst gewaardeerd,
Geen schijn, geen schijn, geen schijn!
Dat de oude deugd hier niet zou zijn.

De meisjes van ons vaderland,
't Zij hoog van stand of laag van stand,
Zijn nog beminn'lijk lief en goed,
En rein en zuiver van gemoed,
Roem vrij, roem vrij, roem vrij,
Geen liever meisjes toch dan zij.

Waar vindt gij vrouwen, noemt mij 't land,
Zoo braaf als die van Nederland?
Zoo groot door teed're huw'lijksmin,
Zoo zorgend voor haar huisgezin?
Zoekt vrij, zoek vrij, zoek vrij,
Een beter, liever vrouwenrij.

Roem vrij de dichters van elk land,
Ook Nederland, ons Vaderland,
Telt dichters, vol van kracht en zwier,
'k Noem tot bewijs een TOLLENS hier,
O neen, o neen, o neen!
Hun aantal is in lang niet kleen.

Ik laak geen vorst van eenig land,
Maar prijs den vorst van Nederland,
Hij heeft bij Neerlands ramp getoond,
Dat menschenmin, zijn hart bewoond.
Ook hem, ook, ook hem!
Roem ik daarom met vuur en klem.

Van alle landen hier op aard,
Is Neerlands grond mij 't meeste waard,
Roem Noord en Zuid, of Oost of West,
Ons vaderland bevalt mij 't best;
O neen, o neen, o neen!
Een beter plekje is er geen.

Het Graf der twee Geliefden.

Zeg, Pelgrim! ziet gij dezen steen,
Met donker mos begroeid,
Waarop het dalend avondrood,
Met zilv'ren weerschijn gloeit.
Hier ligt de schoonste maagd van 't vlek,
In 's aardrijks kouden schoot,
En aan haar zij haar jongeling,
Haar trouw tot in den dood.

Haar rijke vader was vol trotsch,
Tegen Edwards edele min,
Waaraan met onverdelgbre ziel,
De aanminnige Emma hing;
Ik vloek u eeuwig sprak zijn mond,

Wordt ge eenmaal Edwards vrouw,
En was voor haar gebeden doof,
En spotte met haar trouw.

Hij spotte, tot zij uitgeteerd,
Op 't sterfbed nederzonk
En 's levens laatste flikkering,
In 't bleeke aanschijn blonk,
Toen greep een woeste smart hem aan
Hij stond verstijfd van schrik,
En wierp zich aan haar sponde neer,
Met wanhoop in den blik.

Haar Edward ging toen duisternis,
Op 't kerkhof nederzeeg,
Een lichte maan met bleeken glans,
Uit donkere wolken steeg.
Ach, dierbare Emma zucht hij zacht,
Wat blijft mij meer op aard?
Niets is mij thans nu ik u mis,
Zelfs 't leven niets meer waard.

Dus zucht hij aan 't graf geknield,
Met treurig stil geween,
En waggelt dan met zachten tred,
Weer naar zijn woning heen.
Hij treurt en kwijnt al zachtjes uit,
En zinkt op 't ziekbed neer,
En 't dof gebrom der doodsklok meldt,
Ook Edward is niet meer.

Nu rust hij aan zijn Emm's zij,
In 's aardrijks kouden schoot,
Waar hij met haar den glans verbeidt,
Van 't eeuwig morgenrood;
Om dan te zaam in hemelvreugd,
Voor Godes troon te staan,
Strooi, Pelgrim! bloemen op hun graf,
En wijdt hun ascb een traan.

Het gestolen kind
of
de wedergevonden Ouders.

Geheel alleen in 't aardsche dal,
Roep ik aan Hem van het heelal,
Tot Hem die aller smarten weet,
Hij die den vondeling niet vergeet.
Zoo smeek ik aan den Opperheer,
Ach, geef mij toch mijn ouders weer!
Want ach, waarheen mijn oog zich wend,
Niemand die mijne ouders kent. (*bis.*)

Ach edele knaap wat zucht gij bang,
Wat is het dat u hart belangt?
Zegt mij uw smart en uw verdriet,
Misschien ben ik uw trooster niet.
Gij ziet in mij de rechte man,
Die u helpt gelooft mij als hij kan,
Geheel alleen zoo staat gij daar,
Uw lijden treft mij al te zwaar. (*bis.*)

Neen vrome pelgrim dat kunt gij niet,
Ik heb geen naam, geen ouders niet,
Geen moeders borst drukt mij meer teer,
Geen vaderoog ziet op mij neer.
Ik ben arm en alleen op aard,
Wat is mij toch het leven waard,
Want ach waarheen mijn oog zich wend,
Er is niemand die mijn ouders kent. (*bis.*)

Zwerft gij dan zoo alleenig voort,
Staat u geen stad of dorp of oord,
Zweeft u dan met meer voor den geest,
Wie of uw voedster is geweest.

Mijn voedster rust lang in 't graf,
Dit schoone beeld wat zij mij gaf,
Was stervend wat zij tot mij zei,
Dit beeld dat draagt gij aan uw zij. (*bis*).

Zij sprak bewaart dat lieve kind,
Misschien dat gij u moeder vindt,
De jongeling rukt het van zijn hart,
De grijsaard viel ter aard van smart,
En slaakte een kreet van diepen rouw,
Uw moeder is mijn echte vrouw,
Hoe menig slapelooze nacht,
Heeft men om u reeds doorgebracht. (*bis.*)

Die ouderliefde trok zoo zeer.
Hij zonk in 's vaders armen neer,
En sprak op luiden toon meteen:
Ach voer mij nu tot moeder heen,
Opdat ik haar aanschouwen mag,
Zij die mij hier het aanzijn gaf,
En dank dan aan den Opperheer,
Ik heb mijn dierbre ouders weer. (*bis*)

Het vischvermaak.

De wereld is een vischvermaak,
Hoe vrolijk het ook zij,
Een ieder slaat zijn wormpje,
En vischt op zijn getij,
Een elk denkt toch op rijken buit,
En wil geen vischje missen,
Een ieder is op vangen uit, (*bis*)
't Is visschen, visschen, visschen.

Gij lieve vrouwtjes, jong en schoon,
Nog vrij gelijk ik gis,

Zorgt dat de minnaar die gij krijgt,
Geen gladde paling is,
Ziet toe en zeg veel liever neen,
Zoo gij niet kunt beslissen,
Hij speelt dan maar om een hoekje heen, (*bis*)
Laat hem bij anderen visschen.

Een aardig meisje, ik zie er veel,
Met honderd in mijn tasch,
Het is een kostbaar levensdeel,
Een goudvisch in een glas,
Zoo menig man wil met zijn geld,
Zijn schrale beurs verfrisschen,
Behoedt u voor geen visscherheld (*bis.*)
En laat hem visschen, visschen.

Het huwelijk is een vischdiner,
't Vangt aan met blij gegalm,
In de eerste weken smaakt het hen,
Als versche winterzalm.
Maar spoedig wordt de boter schraal,
't Wordt kijven, sarren, sissen,
Een gratig voorntje is hun maal, (*bis.*)
En uit is 't troebel visschen.

Beklagenswaardig is het wel,
En maakt er menig dol,
Wanneer men tot zich zelven zegt,
Mijn beurs is plat als schol.
Daarvoor is bitter weinig raad,
Men mocht zich niet vergissen,
En daarom menigeen die gaat, (*bis*)
In troebel water visschen.

Een groote snoek was laatst ontbloot,
Ik meen Pincoffs den bankier,
In het net van den faillieten knoop,
Men geeft voor hem geen zier.

Hij glipte door de mazen heen,
Hoe kon men zich vergissen,
Zijn actief rees weer omhoog meteen, (*bis*)
En hij is weer aan 't visschen.

Genoeglijk is de kermispret,
Waar men veel vreugde heeft,
Pas op, o meisjes! vlug en net,
Dat ge later er niet van beeft.
Ik heb er velen hier gekend,
O wilt u niet vergissen,
Zij zaten later in het huilend net, (*bis.*)
Met een poppetje te visschen.

Een hertog en een hertogin,
Zij gingen eens naar Parijs,
Waar menig zilver baarsje zwom,
Naar de Fransche levenswijs.
Wat deed dat vorstelijk paar daar ginds,
Weet u dat te beslissen!
Men zegt, zij gingen voor een prins, (*bis.*)
Een klein prinsesje visschen.

De drie ruitertjes.

Toen ik op Neerlands bergen stond,
Keek ik het zeegat in,
Zag daar een scheepje zeilen,
Dat zaten drie Ruitertjes in,
Een van de drie is naar mijn zin.

Het allerkleinste Ruitertje,
Dat in dat scheepje zat,
Die bood mij eens te drinken,
't Was koele wijn uit een vat,
Het was de beste die hij bezat.

Ik bracht het glaasje aan mijn mond,
En dronk het uit met zijn,
Ik sprak: mijnheer! stout Ruitertje,
Hier heb ge een trouwring van mijn,
Ik daarmee mijn min u wij.

Wat zal ik met uw trouwring doen,
Wat zal ik daarmee doen?
Gij zijt een Zedeloos dienstmaagd,
En ik een gravenzoon,
En wat zou ik daarmee doen?

Wilt gij mij dan niet hebben,
't Is goed daar zijn er nog meer,
Dan ga ik het klooster dienen,
Dan dien ik mijn lieve Heer,
En dan ziet gij mij niet meer.

Toen het Nonnetje halverwege was,
Haar vader en moeder was dood,
Daar was geen rijker Nonnetje.
Op Zedeloos dorp zoo groot,
Ja haar vader en moeder was dood.

Toen 't Ruitertje dit te hooren kwam,
Was 't knecht kom, zadel mijn paard,
Ik wil er naar 't klooster toe rijden,
Dat is mij een kansje waard,
Ja, kom knecht kom zadel mijn paard.

Toen 't Ruitertje aan het klooster kwam,
Toen schelde hij lustig aan,
En vroeg toen aan 't Begijntje,
Of daar niet een Nonnetje was,
Die daar pas gekomen was.

Ja hier is wel een Nonnetje,
Maar zij komt er voor u niet uit,
Zij is den Heer gaan dienen.

Zij is den Heere zijn Bruid,
En zij komt er u voor niet uit.

Als gij haar niet laat komen,
Sprak deze looze Guit,
Zal 'k het klooster in brand gaan steken.
Met zwavel en met kruit,
En dan zal zij komen er uit.

Toen het klooster stond in volle vlam,
Kwam het Nonnetje voor hem staan,
Met opgestroopte mouwtjes.
Haar Nonnekleed had zij aan,
En zoo kwam zij voor hem staan.

Zij sprak: mijnheer stout Ruitertje,
Wat doet gij 'm voor een schand,
Want laatst toen ik u dien trouwring bood,
Toen weigerde gij mijn hand,
Ga en vertrek maar uit mijn land.

De Ruiter keerde zich omme,
En sprak geen enkel woord,
Maar toen hij aan 't fonteintje kwam,
Daar schoot hij zich zelven dood
Hij lag verslagen, hij was dood.

Het was eens op een Donderdag,
't Nonnetje zou gaan halen brood,
Toen zij aan 't fonteintje kwam,
Daar vond zij haar Zoetlief dood,
Hij was verslagen, hij was dood.

Zij sprak: mijnheer stout Ruitertje!
Is dat om de wille van mijn,
Dan zal ik u laten begraven,
Hier onder die rozemarijn,
Alwaar die stoute Ruitertjes zijn.

Dan zal ik bloempjes plukken,
   En strooijen die op uw graf,
Dan zal ik tulpjes planten,
   Tot aan den jongsten dag,
   Alwaar ik mijn lief weer zag.

Mina bij het Graf van Ferdinand.

WIJZE: *Het eerste wat God schonk aan den man.*

Ontwaak, ontwaak, vriend Ferdinand,
   Hoe sluimert gij, zoo zacht te slapen,
Kom reik mij uwe liefdehand,
   Of doe voor mij dit graf ontgapen,
Gij zwijgt en hoort uw Mina niet,
   Heeft dan de dood zooveel vermogen,
Dat hij aan u ook dit verbiedt,
   Mijn lijdenstranen af te droogen?

Ik druk mijn voetstap neer met schroom,
   Een rilling vlied mij door de adren,
Bij u o Godgewijden boom,
   Zal 'k met klachten smeekend nadren,
Een treedre kus aan uwe deugd,
   Herinnert mij het droevig sterven,
De kille handdruk in mijn jeugd,
   Die op deez' aard mijn heil deed derven.

Hier slaapt ge nu gerust en zacht,
   Geen winden, stormen noch orkanen,
Verschrikken u in dezen nacht,
   Maar zegeviert uw doodsche vanen,
Al scheurt de aardbol, gij zijt stil.

Uw dor gebeent erkent die waarde,
Berusten in uw makers wil,
Blijft 't stoffelijke voor deze aarde.

Ach, dat die troost altijd bestaat,
Zij doet een dankbren traan ontvloeijen,
En plengen offers hemelwaarts,
Daar deze het aan de graf kuil boeijen,
Zoo wacht ik stil 't beslissend uur,
Van Hem, die mij eens deed verwerven,
Het eerste licht mijn levensuur,
Om naast u zijn dood te sterven.

Eeuwig zal dit gevoel mijn hart,
Voor u, mijn liefling doen ontgloeijen,
Zelfs hoe belaan met droeve smart,
Naast u zal 't roosje welig bloeijen,
En prijken boven alle blaan,
Wier treurige takken neerwaarts hangen,
Wijl hier op deze levensbaan,
Geen vreugd mijn droefheid kan vervangen.

Rood, wit en blauw.

Wij zijn in uw schaduw geboren,
Rood, Wit, Blauw, Rood, Wit Blauw,
Geen ander kan ons bekoren,
Rood, Wit, Blauw, Rood, Wit Blauw.
Schenk mij bij uw dierbre kleuren,
Van dat schitterend Rood, Wit, Blauw.
Driekleur gij wilde nimmer buigen.
Ik blijf u getrouw, aan u blijf ik getrouw,
Mijn dierbaar Rood. Wit Blauw!
In oorlog of in vree, roepen wij vivat, hoezee.

Bij uw schoonheid Neerlands kleuren,
Van 't dierbre, Rood, Wit, Blauw,
Wil 'k uw kleur ten hemel beuren,
Voor mijn dierbaar, Rood, Wit, Blauw.
Uw schoonheid en versche kleuren,
Van uw prachtig Rood, Wit, Blauw,
Zij waait beschaduwd door de geuren,
Van vroeger eeuw, van Burgertrouw,
Mijn dierbaar Rood, Wit, Blauw.
In oorlog of in vree, roepen wij vivat hoezee.

Sneuvelen wij gelijk onze vaderen,
Voor 't dierbaar, Rood, Wit Blauw,
Het bloed verstijft door de aderen,
Zij waren toch getrouw,
Wij roemen de deugd der vad'ren,
Hun leus was steeds: blijf getrouw,
Met heldenmoed in hun ad'ren,
Voor dit dierbaar Rood, Wit, Blauw,
Mijn dierbaar Rood, Wit, Blauw.
In oorlog of in vree roepen wij vivat hoezee.

Wat zal de Atchinees toch kijken,
Rood, Wit, Blauw, Rood, Wit, Blauw,
Als zij nu daar onz' vlag zien prijken,
Dat dierbaar Rood, Wit, Blauw,
Wij blijven het o ja getrouw,
Dat dierbaar Rood, Wit, Blauw,
Vivat een Wilhelmus van Nassau,
Voor Neerlands driekleur die hem aanschouw,
Mijn dierbaar Rood, Wit, Blauw.
In oorlog of in vree, roepen wij vivat hoezee.

De vrouwenklacht.

Wij vrouwen zijn waarlijk te beklagen,
De mannen zijn gelukkiger dan wij,

Zij drinken, brassen, zwieren alle dagen,
Wij vrouwen zijn maar voor hun zotternij,
Zij doen maar al hetgeen hun kan bekoren,
Voor hun alleen moet alle vreugde zijn,
Waarom ben ik dan niet als man geboren (*bis.*)
Het is zoo goed en schoon een man te zijn.

Op school als kind begint het eerst met plagen,
Daar werkt het liefdevuur zooveel te meer,
Ik zag mijn Anthon, hij kon mij behagen,
Ik minde hem en hij mij ook zoo teer,
Ja hij alleen kon mij toen steeds bekoren,
Maar hij had meisjes meer dan een dozijn,
Waarom ben ik dan niet als man geboren, (*bis.*)
Het is zoo goed en schoon een man te zijn.

Maar in 't Huwelijk komt ook wat kijken,
Soms zit de vrouw altijd alleen maar thuis,
Zoo buiten vrouw en kinderen kan hun lijken,
Ja zijn ze dronken is het per abuis,
Mannen uw geluk is toch te benijden,
Waarom kan zoo goed de vrouw niet zijn,
Wij arme schepseltjes hebben wat te lijden (*bis.*)
Het is zoo goed en schoon een man te zijn.

En dan nog lieve kleine kinderen,
Waarmee de vrouw toch altijd is in de weer,
En schreeuwt zoo'n kind, het doet hun altijd hind'ren,
Zij leggen toch des nachts hun hoofd maar neer.
Wij arme vrouwen zijn zeer te beklagen,
Ons lot dat kan toch ook wel anders zijn,
Wij moeten alle zorg en lasten dragen, (*bis.*)
Het is zoo goed en schoon een man te zijn.

Is er een ramp al in het huiselijk leven,
Dan krijgt de vrouw voorwaar meest altijd de schuld,
Dan moet de vrouw voor 's mans gramschap beven,
De vrouw blijft steeds het beeld van groot geduld,

Maar is wat hersteld of te verheelen,
De man heeft het gedaan zoo is de schijn,
Dan dreunt het huis van al zijn bevelen, (*bis.*)
Het is zoo goed en schoon een man te zijn.

Als de middagklok dan twaalf heeft geslagen,
Dan is van groot en klein alles in de weer,
Mijn hoofd loopt om van 't gestadig vragen,
De man zet zich dan maar aan tafel neer,
Namiddag kousen stoppen, wasschen, naaien,
Zoo gaat alles geregeld als een lijn,
Of de vrouw wil moet soms haar nog paaijen, (*bis.*)
Het is zoo goed en schoon een man te zijn.

Soms is 't dan toch zoo niet met alle vrouwen,
En misschien ook toch zoo niet met alle man,
Laat daarvoor steeds niemand mijn klacht berouwen,
Die 't schoentje past, trekt 't intusschen an,
Het is en blijft mij daarom om 't even,
Ik sprak immers 't meeste over mijn,
Ik wou wel wat voor die ruiling geven (*bis*)
Het is zoo goed en schoon een man te zijn.

Klaaglied van eene verlatene Dochter over haren Minnaar

Op eene nieuwe wijs.

Komt hier, jonkheid en blijf wat staan,
  Wilt aan mij een exempel nemen,
Hoe ik gekomen ben in het getraan,
  Door slechten raad het oor te leenen,
Maar als ik was in het ongeluk,
Werd ik verdrukt, werd ik verdrukt, werd ik verdrukt.

Ik was een dochter in de fleur van mijnen tijd,
   En ongeveer twintig jaren,
Toen ik door een valschen minnaar werd verleid,
   Die mij beloofde eens te paren,
Maar toen was ik van hem bevrucht,
Nam hij de vlucht, nam hij de vlucht, nam hij de vlucht.

Maar wat het meeste mij sagrineert,
   Ik zie mijn minnaar menig keeren,
Met andere dochters aan zijn zijde gaan,
   En meen te sterven van hartzeeren,
Ik riep hem aan met droef getraan,
Minnaar! hoe kunt ge toch zoo valsch bestaan!

Hij zei: schoonlief ik haat u niet,
   Maar 't is voor 't oog en voor het praten,
Dat ge mij met andere dochters ziet,
   Maar toch zal ik je niet verlaten;
Maar vader wil ons den trouw niet toestaan,
Laat ons te zamen, laat ons te zamen vluchten gaan.

Hoe kan een minnaar zoo valsch bestaan?
   Maar ik die dacht aan geen bezwaren,
Ben met hem op 't schip gegaan,
   Hij bracht mij op de felle baren,
Hij heeft mij gebracht op een eiland,
Ik bleef in schand, ik bleef in schand.

Nu zit ik hier voorwaar alleen,
   En de nood komt mij thans nad'ren,
Ach hemel! help mij uit het geween,
   En wil mij arme meid bewaren,
Ruk anders mij van de wereld maar af,
Dat ik mag rusten, mag rusten in 't graf.

Het is nu omtrent vier jaren lang,
   Dat ik mijn kind tracht op te brengen,
Kruiden der aarde tot mijn onderstand,

Dat was mijn eten - en mijn drinken,
Wat water uit een klare fontein,
Ach goede Hemel! ach, wat bittre minnepijn.

Al op een vroegen morgenstond,
Zag ik een schip al op de baren,
Maar denk hoe ik verslagen stond,
Het Kwam naar het eiland gevaren,
Ik riep: geluk! mijn ramp is hier gedaan,
Mocht ik nu toch naar mijn vaderland gaan.

Maar als ik in mijn vaderland kwam,
Kwam ik mijn minnaar te ontmoeten,
Met mijn verlaten kind al aan mijn hand,
Ik viel met zuchten aan zijn voeten,
En sprak: minnaar: zie uw verlaten kind,
Minnaar! waarmee heb ik deze straf verdiend?

Hij sprak: schoonlief! heb goeden moed,
Houdt toch op met al uw klagen,
Gij hebt geleden voor mijn hoogmoed,
Maar de Hemel hielp u dragen,
Wij zullen treden in den echten band,
Leven plaisant, leven plaisant, leven plaisant.

De Belgische Loteling.

Komt vrienden! blijft een weinig staan,
Een vreemd geval zal ik u verhalen,
Hoe dat de liefde door euveldaan,
Al vroeg in 't duister graf moet dalen.
Ja vrienden! luister naar dit lied,
En prent het dierbaar kroost in 't harte,
Als gij de liefde geen weerstand biedt,
Ook vaak ten doel staat van veel smarten. (*bis*).

Een landman woonde in Braband,
Had veld en vee en knechts en maagden,
En ook een zoon, een dierbaar pand,
Die zijn liefde op ging dragen,
Al aan een dienstmaagd jong en frisch,
Hij zwoer haar eeuwig te beminnen,
Als hij maar hare liefde wist,
Om voor zijn jong hart te verwinnen. (*bis.*)

Hij nauwlijks achttien jaren oud,
Hij moest zijn plichten gaan volbrengen,
Om te gaan loten zonder fout,
Om zich in geen verdriet te mengen,
Hij trok een nommer, maar zeer laag,
Keert treurig naar zijn ouders weder,
En sprak tot deze teedere maagd:
Ach mint uw minnaar eeuwig teeder. (*bis*).

Het uur van zijn vertrek was daar,
Dat hij naar 't garnizoen moest marcheeren,
Een ieder die op zijn wezen las,
Ach hoe verscheurt mij deze banden,
Hoe hem het afzijn moest deeren,
Zijn oogen stonden vol getraan,
Hij sprak ook: mijn dierbre panden!
Dat God u allen bij mocht staan. (*bis.*)

Zij schreef hem kort daarop een brief,
En gaf haar ongeval te kennen;
Ach kom toch spoedig zoetelief,
Gij zult mij haast niet meer erkennen,
't Verdriet dat heeft mijn hart doorknaagd,
Een jonge zoon werd mij geboren;
Zoo schreef deze teedere maagd,
Om van mijn trouwwoord te hooren. (*bis.*)

Hij las den brief herhaalde maal,
En neemt zich voor verlof te vragen,
En sprak tot zijn officier met taal,
Al om een pas voor 14 dagen.
Hij toont den brief zijn kapitein,
Wat smarten dat zijn hart moest dragen,
O neen sprak die, dat kan niet zijn,
Wacht tot u beurt ook eens zal komen. (*bis*)

De jongeling wordt nu disperaat,
En neemt zich voor te deserteeren,
Het mag nu gaan hoe of het gaat,
Ik wil mijn zoetelief gaan eerên,
Voor het kruithuis op zijn post gebracht,
Legt hij geweer en wapens neder,
Hij deserteert in 't holste van den nacht,
Ha! dacht hij, ik zie mijn liefst haast weder. (*bis*).

Hij deserteert tot in den morgenstond,
Toen kwamen hem twee gendarmes tegen,
Den een sprak toon mij uw pas terstond,
De jongeling die stond verlegen.
Zij bonden hem al met een koord,
Om hem naar zijn korps te transporteeren,
Zij brachten hem in de prison al voort,
Om hem die stoutheid af te leeren. (*bis.*)

De krijgsraad werd terstond vergaard,
En hij veroordeeld om te sterven,
Zijn ouders hebben de reis aanvaard,
Om gratie voor hem te verwerven,
Zijn meisje zinneloos verwoed,
Valt op haar knieën daar terneder,
Zij kruipt den generaal te voet,
En snikte: geef mij mijn minnaar weder. (*bis.*)

Hij is de vader van mijn kind,
Geef hem genade, wil mij erbarmen!
Hij is zijn ouders eenigst kind,
Ach! voert hem weder in mijn armen,
Maar die wreedaard wees haar van de hand,
En sprak: hoe of gij zucht en schreide,
Hij die zijn post verlaat met schand,
Die schenkt men nimmer medelijden. *bis.*)

De dag der straf geraakte ras,
Hij kwam zijn strafplaats langzaam nader,
Een leeraar die zijn leidsman was,
Wees hem op onzer Aller Vader,
Hij knielde voor het zand ter neer,
En riep: o God! wees gij mijn Hoeder,
Wees Gij mijn meisjes steun en Heer,
Ach! sterk mijn vader en mijn moeder (*bis*).

Het gonzend lood doorboort zijn hart,
Heeft aan zijn lijden een eind genomen,
Een ieder deelde in zijn smart,
Men zag daar vele tranen stroomen,
Komt, jonkheid! luistert naar dit lied,
En neemt dit droevig stuk ter harte,
Als gij de liefde geen weerstand biedt,
Al vroeg ten deel staat van veel smarten. (*bis.*)

Het geplukte bloempje.

Ach lieve bloem, waar bleef uw blos,
Welk een wreedaard rukte u los,
En versmeed u na 't genieten?
Ziet gij wel uw kleur verschieten -

Ach, wat vliedt de schoonheid snel,
Lieve Anna, ziet gij 't wel?

Ach arme bloem, waar bleef uw gloor?
Gisteren nog vergulde Auroor,
  Zorgelijk uw fluweelen blaadjes,
  Thans vertrapt men u in 't sterven,
En verstuift uw dorre knop,
Lieve Anna, denkt daaraan.

Ach arme, verlept van fleur,
Gisteren trok uw balsemgeur,
  De aandacht naar uw gouden verwen,
  Thans vertrapt men u in 't sterven,
En geen Zephir stort een traan,
Lieve Anna, denkt daaraan.

Ach arme bloem, vertrapt in 't zand,
Ach, een enkele wulpsche hand,
  Reet u, teedre bloem aan stukken,
  Droeve vrucht van 't dartel plukken,
Bloempjes zijn zoo ligt onttooit,
Anna, neen, vergeet dat nooit.

De Kleine Postillon.

Ik rijdt er lustig door,
Mijn posthoorn klinkt mij voor,
  De toon grijpt allen aan,
  En kan elkeen verstaan,
Wanneer de zorg mij drukt,
En niets mij meer gelukt,
  Dan fluks wordt elk bekoort,
    Als hij hoort:
Ik ben de kleine Postillon,

De heele wereld reisde ik rond,
Hollé! hollé! met zweepgeknal,
Begeleid ik mijn gezang.

Elkeen die noemt mijn naam,
Elkeen die kent mijn faam,
Ik wordt bemind door allen,
Ik kan elkeen bevallen,
Men roept aanstonds hoera!
De postillon komt dra,
En vriend'lijk groet met een,
Iedereen:
Ik ben de kleine postillon, enz. enz.

Zit ik op mijnen bok,
In mijnen bonten rok,
En blaas een vrolijk wijsje,
Verheugd zich ieder meisje,
Zij zien vol liefde toe,
En roepen blij te moe,
Wanneer ik om en rijdt,
Als om een strijd,
Daar komt de kleine postillon,
De heele aarde reisde hij rond,
Met hoorngeschal en zweepgeknal,
Weerklinkt steeds mijn gezang.

Een meisje heeft mij zeer,
En trouw bemind nog meer,
Was ik ook ver van hier,
Zij dacht aan mij toch schier,
En daag'lijks zij mij schreef,
Och dat ik bij u bleef.
Ik zou rijden vrij te vrêen,
U alleen:
Ik bemin de kleine postillon, enz. enz.

Ik heb bij dag en nacht,
Al enk'le reis volbracht,
Mij was niets daaraan gelegen,
Of storm of wind of regen,
Want elke passagier,
Rijdt bij mij met pleizier,
Wij blijven bij elkaar,
In gevaar:
Ik ben de kleine postillon, enz. enz.

En als ik hoog bejaard,
Doe mijn laatste vaart,
En dan ook eens moet sterven,
Zal niemand mij beërven,
Want al wat ieder mij gaf,
Neem ik met mij in 't graf,
Op mijne zerke zal men lezen,
Zonder vreezen:
Hier rust de kleine postillon,
De heele aarde reisde hij rond,
Met hoorngeschal en zweepgeknal,
Weerklonk steeds zijn gezang ....

Geen moeder meer

Ik ben een weeskind op deez' aarde,
Mijn harte kent geen moedermin,
Wat anderen ooit die liefde baarde,
Sloop nooit mijn ziel nog streelend in,
Men schonk mij pracht en gouden loover,
Men biedt mij bloem en paarlenkroon,
Maar ach! steeds onder dat getoover,
Ruischt aan mijn zij een droeve toon:
O kind, mijn kind, droom aan 't verleden,
Gij hebt, helaas! geen moeder meer!

God liet mijn vader nog in 't leven,
Tot troost van 't lijdend kinderhart,
Hij heeft mij ook een vriend gegeven,
Die balsem heeft voor veler smart,
En toch is vaak het hoofd gebogen,
En vouw ik stil de handen saam,
En murmel met een traan in d'oogen:
Den lieven zoeten moedernaam,
O kind, mijn kind, denk aan 't verleden,
Gij hebt helaas! geen moeder meer!

Maar keer ik droevig naar den grave,
Waar zacht mijn arme moeder rust,
Dan komt de geest der lieve brave,
Die van mijn wang de tranen kust,
Dan hoor ik zacht haar stemme kweelen!
Kom sluier aan mijn zijde kind!
Ik zal u aan mijn boezem streelen,
Daar waar men nooit het scheiden vindt;
Dáár kind, dáár is geen zielenlijden,
En daar vindt ge ook uw moeder weer.

Een nieuw lied in gezelschap van een hoop trouwlustige jongelingen, zich beklagende over zijn huwelijk.

Jongelingen wilt hij hooren,
Hoe 't in mijn huw'lijk gaat,
Ach een huw'lijk dat mij lang reeds
Meer dan vreeslijk tegenslaat,
Ach! ik ben ja bij mijn laarzen
Lang mijn dierbre huisplaag moe,
Kon ik maar mijn wijf verkoopen,
Graag gaf ik duizend gulden toe.

't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
'k Wil veel liever de koning dienen gaan.

Veertien gulden geef ik weeklijks,
Zonder korting aan mijn vrouw,
Daarvoor mag ik dan ook trekken,
Nacht op nacht aan 't wiegetouw,
Doe ik 't niet, dan krijg ik spoedig,
Op mijn falie met de tang,
Of zij zet haar tiental nagels
In mijn neus en rechterwang,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
'k Wil veel liever de koning dienen gaan.

Luiers, die heel erg bevuilt zijn,
Moet ik spoelen voor mijn vrouw,
Of zij slaat me dat 't een lust is,
Met een stevig eindje touw,
Of zij vloekt gelijk een Noorman,
Alle duivels uit de hel,
Of uit verregaande kwaadheid,
Springt zij bijna uit haar vel,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
'k Wil veel liever de koning dienen gaan.

'k Werk voor haar tot in den avond,
En begin reeds 's morgens vroeg,
Maar wat zij mij geeft te eten,
Dat is slecht en nooit genoeg,
Meestal gort, gekookt in water,
Zonder boter, zonder stroop,
Witte boonen zonder spekvet,

Zonder sjeu of zuren doop,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
'k Wil liever de koning dienen gaan.

Ach! des morgens en des avonds,
Dikwijls is mijn honger groot,
Krijg ik slechts twee centen bollen,
Met een sneedje roggebrood,
Met ontbijt en avondeten,
(Vrij beroerd als men het ziet),
Moet ik immer droog oppruimen,
Kaas of boter krijg ik niet,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
'k Wil veel liever de koning dienen gaan.

Vleesch of spek ben ik lang vergeten,
Wordt mij nooit meer voorgezet,
Daarom wordt ik ook zoo mager,
Ik die eertijds was zoo vet.
Maar waar blijven, zult gij zeggen:
Toch haar veertien gulden dan?
'k Zal het zeggen zonder liegen,
Biechten als een eerlijk man.
't Is gedaan. 't is gedaan. 't is gedaan.
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
'k Wil veel liever de koning dienen gaan.

Maar gekleed gaan als een dame,
Daar is zij zeer op gesteld,
Hoepelrok op rok te koopen,
Kost haar dikwijls heel veel geld,
Hoeden, mutsen, kraagjes, linten,
Nette laarsjes en zoo voort,

Kosten haar vaak een handvol duiten,
Foei is zulks niet ongehoord,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan.
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
'k Wil veel liever de koning dienen gaan.

Ook mijn zoontje nog geen jaar oud,
Drilt zij op zooveel zij kan,
Mijne kleeding is echter niet,
Die van een fatsoenlijk man.
Overhemden mag ik niet dragen,
Om mijn hals bijna geen boord,
'k Loop met opgestopte kousen,
Met een scheur in 't hemd steeds voort,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan.
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan
'k Wil liever de koning dienen gaan.

Daaglijks zie ik haar gebruiken,
Anisette met banket,
Dikwerf vindt ik ook mijn wijfje,
Dronken liggen in haar bed.
Daarentegen loop ik immer,
Zonder stuiver in mijn zak,
Om een borrel te gaan koopen,
Of een weinig pruim tabak,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
'k Wil veel liever de koning dienen gaan.

Mocht een man zijn vrouw verkoopen,
Hier in 't vrolijk Amsterdam,
Mocht hij haar ter marktplaats brengen,
Als een koebeest of een lam,
O! dan waren alle markten,

Met den Dam en ieder plein,
Tot verkoop van booze wijven,
Spoedig vol, ja veel te klein!
't Is gedaan 't is, 't is gedaan,
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
'k Wil veel liever de koning dienen gaan.

Jongelingen! neemt een voorbeeld,
Aan mijn huwlijk, aan mijn vrouw!
Trouwt toch nimmer, 't geeft ellende,
Denkt maar aan het wieggetouw,
Denkt maar aan het luijers spoelen,
Aan het stevig eindje touw,
Aan de plak, die mij moet drukken,
Aan de nagels mijner vrouw.
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
Zoo te trouwen is geen profeiten meer aan,
't Is gedaan, 't is gedaan, 't is gedaan,
'k Wil veel liever de koning dienen gaan.

Het poflied.

Gaat men de wereld eens bekijken,
Men vind er niets dan pracht en praal,
Van poffen vindt men dagelijks blijken,
Poffen vindt men steeds roijaal.
Maar die in de put wil ploffen,
Mee wil doen met pracht, met zwier,
Die moet in het groot maar poffen,
Poffen dat is de manier.
Die poft in het groot, krigt wat hij ziet,
Die poft in het klein, die krijgt het niet. (*bis*.)

De vorige keizer van de Franschen,
Die had er ook een handje van,

Hij liet de duitjes aardig dansen,
Hij pofte zooals niemand kan,
Hij gaf zich over zonder vreezen,
En leefde stil en vreedzaam voort,
Zoo zal ieder maar af wezen,
Ik gun 't mij zelve, op mijn woord.
Die poft in het, enz.

Neemt men couranten eens in handen,
Men vindt er veel annonces bij,
Het is dan poffen van alle kanten,
Poffen vindt men er daaglijks bij;
Dan is het poffen voor die grooten,
Dan is het poffen voor Parijs,
Dan is het poffen voor Hongarije,
Dan weder voor het Volkspaleis.
Die poft in het, enz.

Laatst toen zag ik een ekwipaadje,
Vlak voor een speelgoedwinkel staan,
Een dame kocht daar veel bagaadje,
Maar 't moest alles op rekening gaan.
Een arme drommel die kwam vragen,
Een doosje speelgoed op crediet,
Om te betalen na weinige dagen,
Men antwoordt trots: dat doen wij niet.
Die poft in het, enz.

Een arme drommel die kwam vragen,
Een glaasje klare op crediet,
'k Betaal je binnen weinige dagen,
Het antwoord volgt: dat doen wij niet.
Maar 'n ploert komt, Jan geef mij champagne,
Stuur mij de rekening als je wil
De kastelein zegt, mijnheer ik kan je,
Volgt zoo vast zijn zotte gril,
Die poft in het, enz.

De jeugdige zeeman.

Ferme jongens, wakk're knapen,
Foei, hoe suffend sta je daar,
Ben je dan niet wel geschapen,
Ben je niet van zessen klaar?
Schaam je jongens kom ga mee,
Naar de zee, al naar de zee.

Dat 's een leven vol pleizieren,
Dat 's een leven van sta vast;
Zoo de wereld rond te zwieren,
Op het dek of in de mast;
't Huis te zijn op iedre ree,
Kom ga mee, ga mee naar zee.

Laat ze druilen, laat ze pruilen,
Laat ze slenteren op het land,
In fabrieksdamp zich verschuilen,
Of ook wroeten in het zand,
Wij voor ons, wij doen niet mee,
Onze keuze is de zee!

Vrij en vrolijk rond te zwerven,
Op den ruimen Oceaan,
Zeilen hijschen, zeilen reven,
Jongens staat u dat niet aan?
Kom dan, haast u en ga mee,
't Beste leven is op zee.

Wat, wat zou ons Neerland wezen,
Wat de handel zonder zee;
't Is alles uit de zee gerezen,
't Schip brengt haar de schatten mee,
Van de Oost- en Westerree,
Neerlands bloei is door de zee.

Kom dan ferme rappe knapen,
Monsteren wij nu spoedig aan,
Voor de zee zijn wij geschapen,
Kom nu fluks naar boord gegaan.
't Schip wacht ons reeds op de ree,
Ons geluk is op de zee.

De Noord-Hollandsche Kippenboer.

Ik kom uit Noord-Holland,
Met Haantjes en met Hennetjes,
Zij springen naar den trant,
De wijfjes en de mannetjes,
Als ik 's morgens de dageraad zie,
Dan kraait de hij zijn kiekerikie,
Waarschuwt hij ons vroeg op te staan,
En het nachtwerk is gedaan.

Gij meisjes! kom bij mij,
En wilt mij maar omringen,
Het is een liefhebberij,
Mijn haantje te zien springen,
Als het haantje springt heen en weer,
Bemint hij zijn hennetje teer,
Is hij in 't korfje bij haar,
Dan liefkozen zij elkaar.

Hij die koopt een haan,
Die koopt een lekker brokje,
Bezorgt hem wel verstaan,
Vooral in een schoon hokje,
Als de dag eens verschenen is,
Dan nadert de avond gewis,
Begeeft hij zich gaarne ter rust,
Een schoon hokje is dan ook zijn lust.

Gij, Heertjes! koopt een hen,
Ik zal u leeren weten,
Hoe dat men voelen kan,
Wil men een vette eten,
Beschouw dan maar eens waar ik voel,
Verstaat gij nu wat ik bedoel?
Zoo een hennetje en een flesch wijn,
Wie zou daar niet gretig naar zijn.

Zoo'n hen is zeer goedkoop,
Als gij ze op laat groeien,
Dan heht gij goede hoop,
Wat zulk een hen kan broeien,
En worden de kuikens dan groot,
Verschaffen zij 't hennetje brood,
Zoo teelen zij verder voort,
Juist deze zijn het beste soort.

Het bedrogen meisje.

Kolijn, een brave boerenzoon,
Het puikje van de dorpelingen,
Arbeidzaam, welgemaakt en schoon,
Dorst naar Lizette's hand te dingen.
Het meisje, schoon maar een boerin,
Had nu en dan de stad bekeken,
En hierdoor was haar hart en zin,
Van veld en kudde gansch geweken. (*bis.*)

Neen, sprak de fiere schoone: neen!
Geen boer zal ooit mijn hart verwinnen,
Kolijn trad nu gramstorig heen,
En ging de zachte Philis minnen.
Nu dorst geen enk'le boer aan haar,
Te denken, nog veel min te vragen,

Zij wachtte dus van jaar tot jaar,
Daar ook geen steeman op kwam dagen. (*bis*).

Thans is zij veertig jaren oud,
Haar schoon gelaat is gansch bezweken,
En 't meest wat haar nu bezig houdt,
Is kwaad van jonge lien te spreken.
Zij gloeit van spijt en felle smart,
Als zij Kolijns geluk hoort roemen,
Daar zij in 't heimelijk in haar hart,
Zich om haar dwaasheid zelf moet doemen.

Meisjes, die gaarne waart getrouwd,
Laat u Lizett' tot voorbeeld wezen,
Dat ge op geen dwaze hoop vertrouwt,
Wijl gij dan ook haar lot moogt vreezen,
Als u een brave jongen vraagt.
Laat hem dan ook uw hand verwerven,
Dewijl gij anders ligt lijk waagt,
Als oude vrijsters ook te sterven. (*bis.*)

Het spinstertje.

'k Zat laatst te spinnen voor mijn deur,
Wanneer een jongeling fraai van leden,
Met twee schoone oogjes bruin van kleur,
Mij groette vol bevalligheden,
Ik kreeg een blos, en ik begon,
Ten minste ik hield alsof ik spon.

Hij knikt mij vriendelijk goeden dag,
En naderde met vaste schreden,
Ik brak vol schrik mijn draadje ach,
En voelde een beving door mijn leden,
Ik knoopte ras zoo goed ik kon,
Ten minste ik hield me alsof ik spon.

Hij zette zich teeder nevens mij,
Ik hoor hem 't fijne draadje roemen,
Hij schikte nader, nader bij,
Zijn mond dorst mij zijn liefje noemen,
't Was wat ik deed, of wat ik verzon,
Al broddelwerk, al wat ik spon.

Hij vat mij teeder bij de hand,
En zwoer sinds hij hier was gekomen,
Hij had nog nooit door 't gansche land,
Zoo blank, zoo schoon had een arm vernomen,
't Was wat ik deed, of wat ik verzon,
Niet mooglijk dat ik verder spon.

Hij sloeg zijn arm fluks om mij heen,
En drukte een kus op mijn wangen,
Welk meisjes hart, al was 't van steen,
Zou niet naar zulk een kus verlangen?
Was 't vreemd, dat hij mijn hart verwon,
En ik in 't eind niet verder spon.

De Getrouwe Liefde of de Deserteur.

Ziedaar mijn lief het uur is daar,
Dat wij nu scheiden van elkaar,
Ik stel op u mijn hart en zin,
Door ware zuivere liefdemin.
De wet roept mij dat ik moet gaan,
En nemen dan de wapens aan,
Het is al voor zijn majesteit,
En dat wel voor een korten tijd. (*bis*).

Ik hoorde nu de trommel slaan,
Och Rozalien ja ik moet gaan,
Ja eenmaal zie ik u dan eens weer,
Wanneer ik tot u wederkeer.

Zoo blijft mijn hart u dan getrouw,
Tot dat gij wordt mijn echte vrouw,
Of dat de dood ons eenmaal scheidt,
Te rusten in der eeuwigheid. (*bis.*)

Ja ik marcheerde dag en nacht,
Tot dat ik werd op post gebracht,
Voor het kruithuis, maar och wat spijt,
Daar raakte ik in groote droefheid,
Ik schreef haar ook zoo menig brief,
Dat was hetgeen mijn hart doorgriefd,
Tot dat ik hoorde, o wat spijt,
Haar valsche min en ontrouwheid. (*bis.*)

Ik deserteerde toen van mijn post,
Ja voor dat ik werd afgelost,
Al met een wreed en stout bestaan,
Zoo ben ik naar haar toegegaan,
Waar zij nu ook haar hart en hand,
Al aan een ander had verpand
En vond hun beiden bij elkaar,
Dat bracht mij in een groot bezwaar. (*bis.*)

Ik nam mijn sabel of zijdgeweer,
En stak hun beiden daar ter neer,
Dat zij stroomde in haar bloed,
Zoo ziet men wat de liefde doet,
Als deserteur en met geweld,
Werd 'k in de boeien vastgekneld,
En voor de krijgsraad, o wat spijt,
Mijn doodstraf nu reeds aangezeid. (*bis.*)

Ik hoorde nu de trommel slaan,
En moest toen naar het doodplein gaan,
En knielen voor het zand ter neer,
En riep: o groote hemelheer!
Kameraden schiet nu op mij aan,
Het is dan gauw met mij gedaan,

O Rozalien, o valsche meid,
Vaarwel tot in der eeuwigheid. (*bis*,)

Hoort jonkheid allen nu voor 't lest,
Ik raad u voor het allerbest,
Draagt trouwe liefde met elkaar,
Dan raakt gij nooit ook in bezwaar.
Door ware liefde en echte trouw,
Dan voelt men ook geen naberouw,
Leeft men gelukkig op deez' aard',
Hetwelk ook geen droefheid baart. (*bis.*)

Zamenspraak tusschen een Jongman en zijn Beminde.

Op eene aangename wijs.

Een treurig meisje doet haar klachten,
Zij smeekte aan God wat lijd ik een smart,
Ach wat verdriet bij dagen en nachten,
Voor een jongman die rust aan mijn hart,
Ach vrind, ach vrind,
Waar is de tijd dat gij mij bemind,
Zijt gij de wereld af,
Of rust in 't duister graf.

Den eersten brief die gij hebt geschreven,
Toen dankte ik God zoo menig keer,
Toen 'k nog niet wist of gij waart in 't leven,
Maar nu helaas schrijft gij niet meer,
Ach vrind, ach vrind,
Heeft u misschien de dood verslind,
Zijt gij de wereld af,
En rust in 't duister graf.

Terwijl deez' droeve maagd deed haar klachten,
Kwam een koloniaal haar te gemoet,
Maar ziet hoe God haar tranen verzachte,
Ach wat een vreugd 't was haar liefste zoet,
Hij sprak haar aan, hij sprak haar aan,
Waarom zij stortte zooveel droef getraan,
Leeft gij vol druk en hartzeer,
Of hebt gij geen ouders meer.

Beide mijne ouders heb ik verloren,
Een wees van mijn geboorte voorwaar,
Had ik toch nooit den trouw gezworen,
Tot in den dood aan een minnaar,
O God, o God,
Wat eene getrouwe maagd toch lijden moet,
Die zulke liefde draagt,
Wat smart voor zoo een maagd.

Ach droeve maagd wilt u toch verblijden,
God heeft uw vriend zijn leven gespaard,
Die met het zwaard zoo dapper moest strijden,
Troost u aan mij, ik ben uw minnaar.
Ach vriend ik ken u niet,
Gij kunt mij niet troosten in al mijn verdriet,
Tot dat de bleeke dood mij verslind,
Geen jonkman die ik nog bemind.

Ach liefste zoet, laten wij ons verblijden,
Ik zij uw minnaar gij zijt mijn vriendin,
God neemt ons aan in ons droevig lijden,
Ik hoor dat gij nog oprecht bemind,
Gij wordt mijn vrouw,
Ik blijf u voor eeuwig trouw,
Tot dat de dood ons verslind,
Wordt gij van mij bemind.

Ach wat een vreugd vindt men hier op aarde,
Dat zoo een maagd nog wordt een vrouw,
Die voor een jonkman zooveel liefde kan dragen

Nu leven zij in hechten trouw,
Geen geld, geen goed, dat daaraan baat,
Dat eene oprechte liefde te boven gaat,
Jongmans belooft ge uw trouw,
Zoo wordt ge eens man en vrouw.

De keurige minnares, of de Moeder met haar zes Zonen.

Kom zeg nu mijn dochter wie krijgt u tot bruid?
Gij hebt een zestal vrijers kom kies er een uit,
Kom geef aan den Snijder uw hart en uw hand,
Hij kleed zich als de eerste mijnheer van 't land,
Een Snijder zoo deftig zoo aardig zoo mooi,
Zijn hoed op drie haren zijn rok zonder plooi,
Zoo'n man zou mij lijken maar verkeert hij aan huis,
Hij steelt mijne naalden, dat is mij een kruis.

Kom zeg mijne dochter wie krijgt u tot bruid?
Gij hebt nog een vijftal, kom kies er een uit,
Den Molenaar vindt u dien beter mijn kind!
Hij werkt altijd vtijtig en leeft van den wind.
Ik wil wel de vrouw van den Molenaar zijn,
Dien naam klinkt zoo netjes zoo deftig en fijn,
Maar wee die bij 't buldren van 't molenrad zit,
Dan kust mij die manlief geheel en al wit.

Kom zeg mijne dochter wie krijgt u tot bruid?
Gij hebt nog een viertal kom kies daar een uit,
De Jager jaagt vlijtig het veld op en neer,
Het vluchtig hert velt hij met zijn geweer,
Hij rent en hij snelt steeds door struik en door blaan,
En treft daar zoo menig lief Eendje aan,
Hij tucht slechts te dooden en dat geeft smart.
Neen moeder geen Jager vereer ik mijn hart.

Kom zeg mij mijn dochter wie krijgt u tot bruid?
Gij hebt nog een drietal, kom kies daar een uit,
De Visscher, die Visscher is vrolijk en knap,
En fiks in zijn werk en houd van een grap,
Hij vischt steeds na paarlen na roem en na goud,
Maar blijft voor het schoon van de landmeisjes koud,
Die Visscher die wil ik o Moeder lief niet,
Hij brengt mij geen vreugd aan, maar enkel verdriet.

Kom zeg mijne dochter wie krijgt tot u bruid?
Gij hebt nog een tweetal kies daar er een uit,
En wilt gij dan weten wie Moeder u raad,
De beste der mannen die trouwe soldaat,
Die knoopen, die knevels, die heerlijke tred,
Die koppel, die degen, die houding zoo net,
Dat alles is heerlijk maar ach gaat hij heen,
Hij heeft een ander en ik zit alleen.

Welnu mijne dochter krijgt hij u tot bruid,
De laatste dier mannen koos gij die er uit,
Dus staat u ten laatste de Landman dan aan,
Hij voedstert en koestert het golvende graan,
De landman is zwart en zijn handen niet rood,
Maar wint toch een stukje wit smakelijk brood,
Daarom lieve Moeder die kies ik mij uit,
De Landman, de Landman krijgt mij tot zijn brnid.

De orde van den dag.

De wereld is in rep en roer,
Des morgens komt de melkboer,
  Dan komt ook weer de bakker,
Dan kan komt sinjeur de karreman,
Die zoo verruk'lijk rat'len kan,
Hij ratelt mij schier wakker.

Dan schelt Judokus met de krant,
En brengt het nieuws van 't vaderland,
Dan komt de pruikenjongsn,
Dan weer de diaken met de bos,
Zijn jongen schreeuwt gelijk een mos,
Dan weer de vrouw met tongen.

Dan belt er weer een andere vent,
Die zeg ik maak mijnheer bekend,
En onze vrienden allen,
Dat buurvrouw Griet van Jan Patroon,
Verlost is van een boerenboon,
En in de kraam bevallen.

Dat jok je kerel! zei Katrein,
't Zal zekerlijk een zoontje zijn,
Wie krijgt er boerenboonen?
Zacht zegt Achilles: houdt u stil,
Ik keek door mijn verkeerde bril,
Dus ben ik te verschoonen.

Dan komt er een met hypocras,
Sinjeur die drinkt terwijl een glas,
Op 't huwelijk van nicht Truitje,
En zegt: als dit Bruidstranen zijn,
Dan is mijn nicht van marseptjn,
En dus een aardig bruidje.

Nu komt Anna de Keukenmeid,
En vraagt wat Juffrouw heeft gezeid,
Van dezen middag te eten,
Zoodra het Juffrouw heeft gezeid,
Dan is Anna de Keukenmeid,
Het somtijds weer vergeten.

Dan komt er weer de zak of schaal,
Die vraagt naar wat gemunt metaal,
En kort daarna de slager,

Sinjeur bestelt een schapenbout,
Niet al te jong niet al te oud,
Niet al te vet of mager.

Dant komt die lang verwachte wasch,
Van 's Graveland, van Van der Plas,
De baker krijgt een fooitje,
De wasch is juffrouw wellekom,
Sinjeur zag liever baars met hom,
Als zulk een waterzooitje.

Het heele huis is op de been,
Sinjeur vliegt naar zijn kamer heen,
De stijfster is gekomen,
De wasch wordt naar den ouden trant,
Met baliemand op baliemand,
Door 't volk in huis genomen.

Maar ondertusschen kijkt sinjeur,
Eens om het hoekje van de deur,
Verlangt om wat te knappen,
En zoo als hij de deur open doet.
Daar valt de baliemand met goed,
Van boven van de trappen.

Wel vrouwmensch, zegt sinjeur, wat 's dat?
Het antwoord is: wel nu Jan Gat?
Wat zou, wat zou dat wezen?
De wasch betreft uw vrouw alleen,
Die zal aanstonds wel naar ik meen,
De wetten komen lezen.

Sinjeur vraagt spoedig om pardon,
Daar het niet anders wezen kon,
't Was crime majestatis:
Maar toen Anna de Keukenmeid,
De zaak in kwestie heeft gepleit.
Verkreeg hij pardonnatis.

Want pas bevorens had Katrein,
Uit Urzijn en uit Valentein,
Zeer bondig klaar gelezen,
Dat leed te doen aan eene wasch,
Geen crime majestatis meer,
Dus was de zaak bewezen.

Krelis en Betje.

Ik ben er de Groenelandsstraatjes,
Zoo dikwijls ten einde gegaan,
Daar heb ik mijn Zoetlief verlaten,
Dat hebben mijn vrienden gedaan.

Niet langer dan gisteren avond,
Stond ik voor mijn Zoetlief haar deur,
En zei lief Betje doe open,
Doe open want ik sta er veur.

Ik doe je voorwaar niet open,
Ik laat je voorwaar niet in,
Ga naar huis en ga leggen te slapen,
Want er is een ander Lief in.

Is daar een ander Lief binnen?
Dat ik er niet wezen mag,
Dan wensch ik u voor het leste,
Nog eenmaal een vrolijken nacht.

Maar Betje als jij komt te trouwen,
Zal ik op uw Bruiloft dan zijn?
En kieze een ander Zoetliefje,
Die wel er mijn vrouwtje wil zijn,

Gij zult op mijn Bruiloft niet komen,
Gij zult op mijn Bruiloft niet zijn,

Daar zijn wel andere jongmans,
Die in mijne gratie zijn.

Maar Betje als jij komt te kramen,
Wie zal er dan voor vader staan,
Wel Krelis! dat zal ik je zeggen,
Die zijn dingetjes goed heeft gedaan.

Maar Betje als jij komt te sterven,
Ik zal u gedachtelijk zijn,
Want ik zal op uw grafsteen dan schrijven,
Hier ligt nog een Zoetlief van mij.

Constant en Bertine.

Wat brengt de liefde menig paar,
In groote rampen en gevaar,
Veel door der ouders hoogvaardij,
Komen de kinders in de lij,
Constant in deugd der jongmans roem,
Bemint Bertien die schoone bloem,
Maar zijne staat was te gemeen,
Waar dat haar ouders tegen zijn.

Hun trouwe liefde was gezet!
Hare ouders hebben dat belet,
Wanneer Constant hun dochter vraagt,
Dan werd hij schand'lijk weggejaagd.
Hij riep vaartwel mijn liefste zoet,
Gij blijft in 't hart van mij gegroet,
U te verlaten doet mij pijn,
Dat vroeg of laat mijn dood zal zijn.

Constant geen rust waar dat hij gaat,
Heel buiten hoop, hij wordt soldaat,
Door zijn gedrag en groot verstand,
Wordt hij verheven tot sergeant.

Hij dient getrouw, Bertien die treurt,
Wordt van haar ouders nagespeurd,
Zij hielden haar altijd in de band,
Toch bleef haar liefde tot Constant.

Constant door liefde die hem jaagt,
Die heeft een klein verlof gevraagd,
Het was maar om zijn lief Bertien,
Nog eens te spreken of te zien,
Hij doet haar ouders bittre klacht,
Maar zijn nog in dezelfde gedacht,
Zeiden soldaat maakt u van hier,
Neemt met een beedlares pleizier.

Constant heel zonder troost of rust,
Had in zijn leven geene lust,
Hij riep o geld vermaledijd,
Waar dat een droevig hart door lijd,
Adieu pleizier van 's wereld plein,
'k Wil naar het graf gedragen zijn.
Adieu Bertien het is dan gedaan,
Daar zijn uw ouders de oorzaak van.

Hij is achter het huis gegaan,
En heeft zijn laatste klacht gedaan,
Heeft zijn bajonet aanvaard,
Stak zich door 't hart en viel ter aard,
Zijn laatste woord was Bertien,
Vaartwel! adieu, mijn lief ik ga,
God weet dat onz' liefde is groot,
Draagt nu den rouw over mijn dood.

Bertina hoort zijn droef geluid,
Zij komt en breekt het venster uit,
Daar ziet zij met een droef gemoed,
Haar minnaar zwemmen in zijn bloed,
Zij riep zijt gij door liefde groot,
Voor mij gekomen aan uw dood.

Wij zijn voor God als man en vrouw,
Ik blijf u in den dood getrouw.

Zij nam het bajonet vol bloed,
En stak die met een kloeke moed,
Zoo diep in haar teer maagdenhart,
Viel bij haar minnaar neer met smart,
Spiegel u ouders, 't is een leer,
Breekt voor 't geld geen liefde meer,
Daar de liefde het geld te boven gaat,
Verwacht de dood of droeve staat.

's Werelds loop.

Gelijk een schip op zee,
Gedreven door de baren,
Tracht naar een goede ree,
En ontvlucht de gevaren,
Zoo wordt m'en hart en zin
Gedreven door de min,
Tot u o lieve maagd!
Die aan mijn ziel behaagt.

Nooit is er dag of nacht,
Of ik moet aan u denken,
Dan komt de liefdeskracht,
Van de natuur te krenken,
Dat ik van stonden aan,
Moest keeren van die baan,
Om daar wat zoetigheid,
Te proeven op zijn tijd.

Als ik haar oogjes zie,
En haar aanminnig wezen,
Voel ik het vuur der min,
Als in mijn hart gerezen,

En uwe rozenmond,
Uw kleur ook wel gezond,
Moest ik omhelzen gaan,
En met een kus belaan.

Dan gaat de liefdevlam,
Al in mijn hart ontvonken,
Tot dat ik als een lam,
Dwaal op den grond gezonken,
Ligt in uws minnaars hart,
Dat van dezelfde smart,
En van den adem doof,
Van krachten is beroofd,

Wij liggen mond aan mond,
En borst aan borst gebonden,
Natuur die ons verslond,
Die nu zelf verslonden,
Wij koelen onzen brand,
Aan vrouw Venus waterstrand,
Tot dat wij zijn voldaan,
Om zamen in te gaan.

Natuur heeft ons geleerd,
Elkander te beminnen,
En die het anders wil,
Die moet het zelf verzinnen.
Wij houden ons gezet,
Aan de natuur en wet,
Tot dat de bleeke dood,
Ons neer ter aarde stoot.

Het kerkerleven.

Thans zuchtend is dit kerkerleven,
Gekluisterd door het zwaarst verdriet, (*bis.*)
Kunt gij alleen mijn hoop doen leven,

En daarom, ach, vergeet mij niet. (*bis.*)
Vergeet mij niet.

Zoetlief! wat ramp is mij beschoren,
Wat smarte baart mij uw verdriet,
Doch wees gerust en wil mij hooren,
Vergeten zal 'k u eeuwig niet,
Neen eeuwig niet.

Gij zijt het die mij doet zuchten,
De traan die aan mijn oog ontvliedt,
Gevangen zal ik voor u duchten,
Daarom, zoetlief! vergeet mij niet,
Vergeet mij niet.

Neen, nimmer zal ik u vergeten,
Hetzij in vreugde, ramp of smart,
En zuchtend naar het uurtje streven,
Om u te drukken aan mijn hart.
Ja aan dit hart.

Bewandel steeds het pad der rozen,
Vergeet deez' stille tranen niet,
Ik heb u eenmaal uitverkozen,
En daarom, ach! vergeet mij niet,
Vergeet mij niet.

Mijn heil op aard is thans verdwenen,
En ach, mijn droefheid is zoo groot,
Verwijderd van u zal ik weenen,
En blijven trouw tot in den dood,
Tot in den dood.

Geduld zal dan ons lot verzachten,
Tot dat ik hoop 'loos wederkeer,
De Hemel schenke u steeds krachten,
Zoo krijgen wij dan ons begeer,
Ja ons begeer.

Lied van Marchand de la Parapluie.

Hoort dochters, jonkvrouwen, madama kom zie,
Wie zin heeft te koopen la mode Paris,
Ik heb hier negotie tot dienst en propotie,
Ten dienste voor alle de lie,
Ik ben een marchand, door steden en land,
Een ieder kan recomandeeren,
Ik heb parapluies ten dienste voor u,
Ik ben Marchand à la parapluie. (*bis.*)

Ik kom zoo geregeld en steeds keer op keer,
Zoo jaarlijks met mijn parapluien hier weer,
Komt meisjes, komt loopen en wil van mij koopen,
Parapluies al zijn zij zeer goedkoop,
Parapluies voor de Zon, pour la daam de Bonton,
Parapluies goed bestand voor de regen,
Voor Zon en Sneeuw, voor mij en voor u,
Ik ben Marchand à la parapluie. (*bis.*)

En op dat geroep, dat de straten klonk door,
Kwam daar een lief dametje voor,
Die kwam hem te vragen, of 't hem wou behagen,
Haar te laten zien parapluies,
Hij antwoordde gauw, mijn lieve juffrouw,
'k Zal u mijn parapluies presenteeren,
Zij antwoordde schuw, 't is vriendelijk van u,
Marchand de la parapluie. (*bis.*)

Hij sprak lieve dame pardi ik heb zin,
Om naar u te vreien, daar ik u bemin,
U beeld Mameselle doet mijn boezem zwellen,
Daar staat nog geen ander lief in,
Neemt gij aan mijn trouw en wordt gij mijn vrouw,
Dan wil ik aan u dit vereeren,
Neem deez' parapluie, ten dienste voor u,
Van marchand de la parapluie. (*bis.*)

Het dametje sprak, o mijn lieve marchand,
Gij zijt zeer beleefd en ik vind het galant,
Mij te presenteeren en mij te offreren,
Voor eeuwig u hart en u hand,
En op dit accoord geef ik u mijn woord,
Ik wil u Marchandisse wezen,
Want toen ik zag u, ging mijn hartje pardu,
Aan Marchand de la parapluie. (*bis.*)

Victoria, victoria riep toen de marchand,
En gaf haar zijn parapluie fluks in de hand,
Wat is dat een fijne met stijve balijnen,
Zoo'n lichte met zoo'n fraaie rand,
Sprak het dametje blij, trok hem aan haar zij,
En gaf hem verscheidene kusjes,
Toen sprak hij pardu, 'k blijf eeuwig voor u,
Marchand de la parapluie. (*bis.*)

Het weesje.

Op eene bekende wijs.

Wat is een weesje op deez' aard,
Die haar ouders jong moet derven?
Ach! wat is zoo'n leven waard,
Daar het hulpeloos zou zwerven,
Zoo niet aller scheps'len Heer,
In liefde zag op 't weesje neer.

Ach denk, als gij mijn tranen ziet,
En zijt aan uwen disch gezeten,
Vergeet het arme weesje niet,
Dat niets heeft om te eten,
Verlicht haar smart, haar bitter lot,
Ja zeker, zeker loont u God.

'k Verloor mijn dierb're vader vroeg,
Helaas! wat moet ik lijden,
Hij ging voor 't lieve vaderland,
Voor 't recht der menschheid strijden,
Helaas! mijn vader is niet meer,
Ik zie hem nooit op aarde weer.

Mijn moeder was toen nog mijn troost,
Wie had ik hier ook nader,
Zij wees den hemel aan haar kroost.
En sprak: ‘daar woont uw vader!’
Ach, zij beminde mij zoo teer,
Ook zij zonk in het graf ter neer.

Geen broer of zuster die voorwaar,
Hier in mijn lot kan deelen,
Geheel alleenig sta ik daar,
Wie kan mijn smarten heelen?
Dat kan Hij die het al gebied,
Dat kan Hij die mijn tranen ziet.

Nu bid ik dagelijks den Heer,
Met kinderlijke toonen,
Tot dat ik naar den Hemel ga,
Alwaar mijn ouders wonen,
Dan zeg ik: ‘ouders weent niet meer,
Hier is u kind, u Anna weer.’

Een nieuw lied.

OP HET SPREEKWOORD:

Het kruikje gaat, *gelijk men spreekt*,
Zoolang te water tot het breekt.

De kruik gaat te water zoo lang tot ze breekt,
Is een Hollandsch spreekwoord dat waarheid ons preekt,
Als 't kruikje nog heel is dan zal het niet zinken,

Maar niemand leeft lang die veel glaasjes gaat drinken,
Zijn keelgat schroeit dicht en hij stikt dan dat spreekt,
Want de kruik gaat te water zoo lang tot ze breekt.

Mag 'k trouwen, vraagt Lina, maar malief zegt neen,
Van al uwe vrijers bevalt mij er geen,
Geen tweemaal vraagt Lina hoe moe het zal vinden,
Maar is weldra happa met hem die haar minde,
En keert daarna weer met een kleintje dat spreekt,
Want de kruik enz.

De dienst van Annette is voordeelig en goed,
Dat weet ook haar vrijer zijn zak en zijn hoed,
Hij wachtte op 't tijdstip dat 't volk was geblazen,
En dan vond men hem bonjer, 't was uit, toen dat spreekt,
Want de kruik enz.

In zekere straat ontmoette ik een vigelant,
Die zwierde van den een naar den anderen kant,
De voerman was dronken en 't paard scheen bezeten,
Hij ruikte den stal, 't had trek in wat eten,
Daar komt nog een ongeluk roept ieder dat spreekt,
Want de kruik enz.

Een koopman zijn zaken die loopen verkeert,
Hij had bij het spel heel veel duiten verteerd,
De pillen zijn bitter die hij nu moet slikken,
Nu slaat hij bankroet of hij heeft niet te bikken,
Hij moest op zwart zaad wel door 't spelen dat spreekt,
Want de kruik enz.

Een lichtmis, van jongs af aan uitgaan gewend,
Heeft nooit nog de schat der gezondheid gekend,
Hij gaat om een hoekje, geen hulp meer kan baten,
De drank, spel en meisjes, die moet hij verlaten,
Zijn kracht is vervallen, zijn aanschijn verbleekt,
Want de kruik enz.

Op een schoone gracht in een prachtig gebouw,
Daar woonde een heer met tien kind'ren en zijn vrouw,
Voor diné's en soupé's wist men geld te besteden,
En nuttelooze uitgaaf werd geenszins vermeden,
Thans eet men holbrood, 't is nu op dat spreekt,
Want de kruik enz.

Een nieuw lied op de vier Getijden des Jaars.

Op eene aangename wijs.

Hoe zoet is het in de Lente te leven,
Als wij ons te zamen in 't lommer begeven,
Op een vroegen morgen daar wij ons verheugen,
Ons weeldrig jong hartje slaat tik tak van vreugde.

Men ziet in 't verschiet Aurora haar stralen,
Het glans op dit aardrijk dan neer komen dalen,
Elk vogel is lustig, doet haar stem nu pralen,
Men hoort ook de zangen van de Nachtegalen.

Het Zomer-seizoen dat baart ons genuchten,
Het veld is vol bloemen, de bloemen vol vruchten,
Men ziet elk meisje haar bloempjes doen plukken,
Om die op haar Minnaar zijn boezem te drukken.

Dan wandelt men vrolijk in 't bosch heen en weder,
Is men moe van 't wandelen dan zet men zich neder.
Om zoo met elkander genoegens te smaken,
Want haast komt ons weder de Herfst genaken.

Komt de Herfst genaken, het streelt onze zinnen,
De liefde geeft vreugd aan allen die minnen,
Dan kent men geen zorgen dan voelt men geen smarte,
Want de vreugde van minnen neemt de zorg van 't harte.

Kom laat ons het nat van Bachus eens drinken,
Terwijl men Apollo zijn snaren laat klinken,
Om zich bij den wijn in vreugd te vermaken,
Want haast komt ons weder de Winter genaken.

Komt de Winter genaken, die strekt ons ten nutte,
Men juicht met elkander in al onze hutten,
De vruchten die ons van den Zomer zijn gegeven,
Daar kunnen wij te zamen des Winters van leven.

Komt de avond genaken, dat Venus haar stralen,
Met glans op dit aardrijk dan neer komen dalen,
Men legt zich ter ruste, neemt zijn liefje in d'armen,
Als de Winter is koud kan de liefde verwarmen.

Komt de nacht dan genaken, gaat men naar zijn woning,
Dan smaakt ons de rust nog veel zoeter dan honing,
De slaap verdrijft de zorgen, hoe is dan de ruste,
Vaarwel dan tot morgen en schep nieuwe lusten.

De klagende bedelares.

Een bedelares zat langs het strand van de zee,
Haar kleederen verscheurd door baren en door wee,
Een kindje, bevallig zoo bleek als de dood,
Zat bibb'rend van koude en van honger op haar schoot, *bis.*

Ach moeder ik bibber van de koude zoo zeer,
Ik sterf van den honger ik verdraag zulks nimmer weer,
Mijn kindje uw honger, mijn zorg en verdriet,
Sinds dat uw trouwelooze vader ons verliet.

Ach als ik denk aan die valsche vleierij,
Dat ik met mijn geliefde minnaar liep aan zijn zij,
Maar het was tegen mijn ouders gebiedt
En daarom lijden wij armoed en verdriet.

Mijn ouders hebben mij getroost in mijn verdriet,
Ik was in hun oog vreugde in verschiet.
Ras vloog miju verleider, mijn ouders zijn reeds dood,
Dus weent niet mijn kindje, al sterven wij dan ook.

Wat zag men door de baren van de zee,
Men zag wel het knaapje maar de moeder niet weer,
Gered zij haar ziel en ook haar kind,
Dat hij moog gered zijn door een kindervrind.

Nu zucht het knaapje en had geen moeder meer,
Maar op een kleine afstand bespeurde men een heer,
Die sprak: mijn arm knaapje, kom maar mee met mijn,
Ik wil u verkwikken en zal u redder zijn.

Rinaldo Rinaldini.

In het duistere der bosschen,
In een hol met loof bedekt,
Rust de dapperste der roovers, (*bis.*)
Tot dat hem zijn Rosa wekt.

Rinaldini wilt ontwaken,
Roept zij minzaam, welgemoed,
Uw gezellen zijn reeds wakker,
En de zon verspreid haar gloed.

Hij, hij opent flaauw zijn oogen,
Lonkt haar vriend'lijk in 't gezicht,
Zij zinkt zachtjes in zijn armen,
Sluit zijn mond met kusjes dicht.

Thans hoort men de honden keffen,
Ieder haast zich evenzeer,
En maakt zich gereed ten strijde,
En laadt dubbel zijn geweer.

Rinaldini, wel gewapend,
Treedt in 't midden van den hoop,
Goeden morgen kameraden!
Wat is hier zoo vroeg te koop.

Onze vijand is gewapend,
Nadert ons met alle man,
Maar zij zullen 't ondervinden,
Hoe een boschman strijden kan.

Wij, wij moeten zegenpralen,
Roepen allen, dit zij 't woord,
Zoodat bosch en berg en dalen,
Er van druisschen door dit oord.

Ziet hen vechten, ziet hen strijden,
Elk verdubbelt hier zijn moed,
Doch vergeefs - zij moeten wijken,
Spillen nutteloos hun bloed.

Rinaldini, ingesloten,
Slaat zich dapper door het rot,
En vindt achter steile rotsen,
Schuilplaats op een aad'lijk slot.

Achter oude donk're muren,
Smaakt hij weer het mingeluk,
Tot Diana komt hem troosten,
Met een zachten handendruk.

Rinaldini, lieve roover,
Gij rooft vrouw en kinderhart,
Gij zijt vurig in het strijden,
Minzaam in de liefde en smart.

Rinaldini! laat u raden,
Sprak zij minzaam welgemoed,
Hier zijn passen en ook paden,
Nu vertrek met allen spoed.

Ach daar vlucht hij nu die dapp're,
Van zijn volkje gansch ontbloot,
Moet zijn Rosa ook verlaten,
Die hij mint tot in den dood.

De jager en de herderin.

Op een morgenstond, Trok ik de velden rond,
Door bosschen en door groen, Waar ik mijn liefste vond,
Al langs een waterkant, Of langs een klein rivier,
Zag ik een herderinnetje, (*bis.*)
Die zat in veel pleizier.

Ik sprak mijn herderin, Hoe zijt gij zoo verblijdt?
Hoe kunt gij in het groen, Verslijten uwen tijd,
Hebt gij dan geenen vrind, Die u met liefde mint?
Neen jager! sprak het meisje,
'k Ben tot geen trouw gezind.

Jager, geloof mij vrij, Ik blijf hier in de wei,
Nog liever bij mijn vee, Dan te komen in de lij,
Ik ben nog jong van jaren, Ik heb nog geenen zin,
Neen liever dan te paren,
Blijf ik hier herderin.

Ach, schoone herderin, Denkt gij van mij toch niet,
Dat ik zoo'n jonge maagd, Zou brengen in verdriet,
Ik heb nog geld en goed, Kasteelen in overvloed,
'k Zal u tot juffrouw maken,
Als gij mijn wensch voldoet.

Jager, het kan niet zijn, Met al u zoet gevlei,
Door al dat mooi gepraat. Komt 't meisje in de lij,
Ik leef op mijn genoegen. Ik ben maar een boerin,
Ik lach met de juffrouwen,
Ik blijf een herderin.

Vaarwel dan, stuursche maagd, Ik ga weer op de jacht,
Door bosschen en velden Gij hoort niet naar mijn klacht,
Kan ik u niet behagen, Blijf dan maar een boerin,
Dan ga ik weer uit jagen,
Vaarwel o herderin.

Afscheid van een Jongman die Soldaat werd en naar den oorlog ging.

W i j z e : *Moet ik zoolang op Schildwacht staan.*

Hoort hier de droeve klachten aan,
Van een zoon tegen zijne moeder,
Toen hij moest naar het slagveld gaan,
De zuster weent om haren broeder,
De vader, vol bezwaren zeide mijn liefste kind,
In uwe kinderjaren, waar hebt gij het verdiend,
Dat gij van ons moet scheiden voor uw leven,
Mijn hart dat zucht, mijn hart dat zucht,
Gij zijt helaas uw moeders eerste vrucht.

De moeder die riep ach liefste kind!
Moet gij gaan onder de soldaten,
'k Heb u van jongs af zeer teer bemind,
Moet gij uw moeder nu verlaten,
Ik heb u met mijn borsten teerhartig opgevoed,
't Zal mij het leven kosten,
Mijn eigen vleesch en bloed,
Met uw achttien jaar moet gij de wapens dragen,
Ach wat verdriet, ach wat verdriet,
Dat menig moeder van haar kinders ziet.

Had ik u in uwe jongheid,
Liever de aarde mogen geven,
Dan was ik van dien druk bevrijd,
Ik voel mijn bloed en aders beven,

Moet ik u zien marcheeren,
Met uw kinderverstand,
Uw leven gaan riskeren, tegen den vijand,
Strijden in het veld, die ik zoo teer beminde,
Mijn zoon nog klein, mijn zoon nog klein,
Moet gij van uwe moeder gescheiden zijn?

Moeder! 't is mijn droevig lot,
Dat ik u, o ouders! moet verlaten,
Peins, dat het is de wil van God,
Zuchten en klagen zal niet baten,
Vertroost u lieve moeder en vader! heb geduld,
Zuster bid voor uwen broeder,
Als gij 't bepeinzen zult,
Dan ik zal den zegen vragen,
In mijn gedacht, in mijn gedacht,
Dat God mijn zal verleenen moed en kracht.

Kind vertrek in den naam van God,
Ik zal de benedictie geven,
En wees geduldig in uw lot,
De hemel spare u jong teer leven,
Wil uwen vader vragen,
Den zegen voor het lest, Zoo als gij alle dagen,
Gehoorzaam hebt geweest!
Adieu dan mijn eerste zoontje,
Gij blijft ons kind,
Van achttien jaar, van achttien jaar,
Vertrek met de andere jongheid te gaar.

De Vogelvanger.

De vogelvanger: tralala,
Is altijd lustig hupsasa,
En is bij iedereen bekend,
Bij oud en jonk is hij gewend,

Als ik een net vol meisjes had,
Dan had ik wis een groote schat,
Ik vong er veel, ja groot en klein,
En alle meisjes waren mijn.

De Vogelvanger, tralala,
Is altijd vrolijk, hupsasa,
En ook bekend bij ieder klant,
Bij oud en jong door 't gansche land,
Hij lokt het vogeltje met zijn fluit,
Op de eerste klank het nestje uit,
Hij kan dus blij en vrolijk zijn,
Want alle vogels zijn steeds mijn.

Ja waren alle meisjes mijn,
Dan ruilde ik suiker meer dan wijn,
Die mij d oprechtste liefde bood,
Kreeg 't meeste suiker in haar schoot,
Die mij het beste kussen kan,
Was steeds mijn wijfje en ik haar man,
Zoo dansten we altijd weltevreen,
Vol liefde door het leven heen.

Treurlied van een weesje.

Op eene fraaie wijs.

Al op een vroegen morgenstond,
De zon schoot hare stralen,
Raadt eens wat ik zitten vond,
Binnen de gravenpalen?
Een lief kind, dat smeekte aan God,
Och! haal mij uit dat droevig lot,

Zie moeder! hoe ik om u schrei,
Ach, vader kondt gij het aanschouwen,

Ach zusterlief! waart gij bij mij,
Het zoude u berouwen,
Hoe dat ik riep aan God den Heer,
Om te rusten bij u ter neer.

Maar de Baron die aan kwam gaan,
Die hoorde 't droevig klagen,
Van schrik zoo bleef hij aanstonds staan,
En ging het weesje vragen,
Hij sprak tot haar: zeg lieve kind!
Wat is 't, dat 'k u zoo biddend vind?

Ach lieve heer! ik ken u niet,
Maar wie gij ook moogt wezen,
Ja al mijn klacht is van verdriet,
Dat niemand kan genezen,
Dan God alleen, haal mij in 't graf,
Ik roep tot Hem, die mij het gaf.

Maar de Baron was een braaf mensch,
En sprak vol mededoogen,
Ik geef u alles naar u wensch,
Wat is in mijn vermogen,
'k Zal u verplegen als mijn kind,
Terwijl gij nog twee zusters vindt.

Ach neen, sprak zij toen brave man!
Vijf dagen is 't geleden,
Dat ik geen spijs meer nuttigen kan,
'k Wil rusten hier beneden,
Mijn moeder roept, ik hoor haar stem,
Mijn vader schreit, ik volgde hem.

Och heer Baron! het wordt nu tijd,
Ik voel den dood reeds nad'ren,
Mijn zusters roepen met groote vlijt,
Tot den Vader aller vad'ren,
'k Vertoef niet meer en daal in 't gra
De dood die snijd mijn leefdraad af.

Terwijl ze sprak zonk zij ter neer,
In den Baron zijn armen,
Hij riep: o goedertierend Heer!
Wil U harer erbarmen,
Ach, neem dit kind genadig aan,
En laat haar tot hare ouders gaan.

Men bracht het lijkje naar 't kasteel,
Waar de Baron steeds woonde,
Hij maakte voor dat pronkjuweel,
Een kistje, dat men kroonde,
Met eerlaurieren en veel pracht,
Zoo heeft men haar naar 't graf gebracht.

Een eerzuil werd er opgericht,
Op des Baron's bevelen,
Een versje was er opgedicht,
Dat kon een ieder streelen,
Hier rust een braaf en deugdzaam kind,
Dat werd van God en mensch bemind.

Een nieuw lied.
Op alle lieve mooie Meisjes.

Op eene vrolijke wijs.

Mooie meisjes mooie bloemen,
Van een mooi meisje ben ik gekomen,
En een mooi meisje heb tk lief,
En een mooi meisje is mijn hartsgerief.

Mooie meisjes hebben streken,
Komt een jongman hen aanspreken,
Wat is die mooie lieve meid,
Dan niet in haar hart verblijd.

Maar wilt eens op haar daden letten,
En op haar deugd en zinnen zetten,
Wat wordt een jongman dan bedot,
Zij drijft mooi met hem den spot.

De mooie meid roemt op haar deugden,
De jongman is vol vuur en vreugde,
Dat hij bezit die schoone schat,
Hij wou dat hij allen had.

En kon hij dan zijn zin maar krijgen,
Hij zou ze allen aan een snoertje rijgen,
Hij zou ze suikeren in een vat,
Als hij al de mooie meisjes had.

Als ik dood ben zullen ze mij begraven,
En zullen mij naar het kerkhof toe dragen,
Ze zullen schrijven op mijn graf,
Hier leid een jongman die mooie meisjes gaf.

Zij zouden dan van droefheid klagen,
En over mij nog rouw gaan dragen,
En treuren bij het stille graf,
Hij is dood en van de wereld af.

De boerenstand.

Hoe vrolijk kan de Boer niet leven,
Als hij zijn land en volk beschouwt,
En aan ieder 't zijn kan geven,
En dat hij dan op God vertrouwt.
De Boer die maait en zaait het land,
En wacht den zegen van Gods hand.

Als hij den morgen op ziet klaren,
Vangt elk met nieuwe krachten aan,
Al dorschend zij het graan vergaren,

En als de arbeid is gedaan,
Jaagt hij de beesten in het land,
De Boer zegt Gode lofen dank.

Hoe zou de Bakker toch bewerken,
Het lieve brood, dat men graag,
Zoo God den Boer niet kwam te sterken,
Dat hij het land dan maakt gereed,
Hoe zou men leven in de stee,
Wanneer de Boer het werk niet dee.

Hoe zou de zeeman kunnen leven,
Wanneer de Boer niet deed het werk,
't Is waar, God moet den wasdom geven,
En maken hem door goedheid sterk,
Daarvoor toont hij zijn dankbaarheid,
Na zijn volbrachte arrebeid.

Als gij zijt aan uw disch gezeten;
Slaat op uw tafel dan een toer,
Beschouwt dan eerst het lieve eten,
Het komt toch alles van den Boer,
Dus mensch, zoo dikwijls als gij eet,
Den Boerenstand toch niet vergeet.

't Is waar de zeeman brengt veel waren,
Van allerhande landen aan,
Maar zoo er eens geen Boeren waren,
Hoe zou men dan ook daar bestaan,
't Komt alles van den Boerenstand,
Maar God is meester van het land.

De macht van het goud.

Buig u mijn zoon, buig voor de macht der tijden,
Buig voor het goud dat men op aarde vindt,
Vaarwel mijn zoon, mijn kind wij moeten scheiden,

O keer met goud, ja keer met goud mijn kind,
Neen vader uw huis dat heeft voor mij meer wnarde,
'k Blijf in 't gebergte waar men in armoed leeft,
Ach hoe is het mogelijk als dat het goud op aarde,
Zooveel geluk en zooveel vreugde geeft.

Gaat in mijn hut, aanzie mijn droeve woning,
Daar is geen goud, o! volg het dag en nacht,
'k Wacht vol verlangen dan naar mijn belooning,
O! keer met goud, dat geeft toch eer en macht,
Neen vader uw huis: dat heeft voor mij meer waarde,
'k Blijf in 't gebergte waar men in armoed leeft,
Ach hoe is het mogelijk als dat het goud op aarde,
Zooveel geluk en zooveel vreugde geeft.

O ja mijn zoon, gij zult het eenmaal weten,
Dat ons verlaten die ons liefde gaf,
Gij zult door goud uw vader zelf vergeten,
En hem doen zinken iu het duister graf,
Neen vader, uw huis dat heeft voor mij meer waarde,
'k Blijf in 't gebergte waar men in armoed leeft,
Ach hoe is het mogelijk als dat het goud op aarde,
Zooveel geluk en zooveel vreugde geeft.

Het goud maakt trotsch, het wil geheel ons boeien,
Het overheerscht ons lichaam en ons hart
Mijn borst is vol, zie tranen mij ontvloeien,
Kom aarzel niet zij lenigen mijn smart,
Neen vader uw huis dat heeft voor mij meer waarde'
'k Blijf in 't gebergte waar men in armoed leeft,
Ach hoe is het mogelijk als dat het goud op aarde,
Zooveel geluk en zooveel vreugde geeft.

Adieu mijn zoon, o wil toch nooit vergeteu,
Die almacht buigt, die almacht maakt ons stout,
Dat alles lacht waar zij maar schatten weten,
Goud moet er zijn, ja goud en nogmaals goud,
Neen vader uw huis dat heeft voor mij meer waarde,

'k Blijf in 't gebergte waar men in armoed leeft,
Ach hoe is het mogelijk als dat het goud op aarde,
Zooveel geluk en zooveel vreugde geeft.

Met goud kan men tot eer en macht geraken,
Het is het goud dat liefde en vriendschap geeft,
Met goud kan men een trotsche nedrig maken,
Het goud geeft macht waar iedereen naar streeft.
Neen vader uw huis dat heeft voor mij meer waarde,
'k Blijf in ons dorpje waar men armoed leeft,
Ach hoe is het mogelijk als dat het goud der aarde,
Zooveel geluk en zooveel vreugde geeft.

De Molenaar met zijn Meisje.

Daar was laatst een Molenaarszoon,
Die kon malen, die kon malen,
Daar was laatst een Molenaarszoon,
Die kon malen wonderschoon.
Hij keek door zijn molenaarsgat,
Waar dat een meisje, waar dat een meisje,
Hij keek door zijn Molenaarsgat,
Waar dat een meisje te rusten zat.

Hij riep: Meisje! hoor eens hier,
Op mijn molen, op mijn molen,
Hij riep: Meisje! hoor eens hier,
Op mijn molen voor pleizier,
Onder het malen van grof en fijn,
Zullen wij drinken, zullen wij drinken,
Onder het malen van grof en fijn,
Zullen wij drinken een glaasje wijn.

Het meisje dat liet haar geraan,
Is naar boven, is naar boven,
Het meisje dat liet haar geraan,
Is naar boven toegegaan,

En zij waren zeer verblijd,
Deze Molenaar, deze Molenaar,
En zij waren zeer verblijd,
Deze Molenaar met zijn meid.

Maar een korten tijd daarna,
Werd dat meisje, werd dat meisje,
Maar een korten tijd daarna,
Werd dat meisje van hem zwaar.
Hij liet het meisje in 't getreur,
Toen ging zij wonen, toen ging zij wonen,
Hij liet het meisje in 't getreur,
Toen ging zij wonen over zijn deur.

Maar ziet negen maandjes daarna,
Kwam daar een kleine, kwam daar een kleine,
Maar ziet negen maandjes daarna,
Kwam daar een kleine Molenaar,
Deze meid liet toen gezwind,
Bij hem brengen, 't lieve kind.
Zij liet het leggen proper en net,
In zijn molen, in zijn molen,

Zij liet het leggen proper en net,
In zijn molen op zijn bed,
En toen hij kwam, 's avonds thuis,
Vroeg hij zijn moeder, vroeg hij zijn moeder,
En toen hij kwam 's avonds thuis,
Vroeg hij zijn moeder naar 't gedruisch,
Hij vroeg: moeder! wat is dat,
Wat hoor ik huilen, wat hoor ik huilen?

Hij riep: moeder! wat is dat?
Het schreeuwt gelijk een jonge kat,
Zijn moeder antwoord heel gezwind,
En sprak: mijn jongen! en sprak mijn jongen,

Zijn moeder antwoord heel gezwind,
En sprak: mijn jongen het is uw kind.

Toen nam hij het kind terstond,
En ging zoeken, en ging zoeken,
Toen nam hij het kind terstond,
En zocht tot hij de moeder vond,
Toen gingen zij trouwen met elkaar,
Men gaf bruiloft, men gaf bruiloft,
Toen gingen zij trouwen met elkaar,
Het meisje van den molenaar.

Dus meisjes wacht u al te gaar,
Voor het malen, voor het malen,
Dus, meisjes! wacht u al te gaar,
Voor zoon dapperen molenaar,
Hij kon malen zonder wind,
Op zijn molen, op zijn molen,
Hij kon malen zonder wind,
Op zijn molen, heel gezwind.

Het weesmeisje.

Aan den oever van een snelle vliet,
Een treurend meisje zat,
Zij weende en schreide van verdriet,
Het gras met traantjes nat. (*bis.*)

Zij wierp de bloempjes die zij zag,
Mistroostig in den stroom,
En riep: ach lieve vader ach!
Ach lieve broeder koom.

Een rijk heer wandelt langs den vliet,
Bespeurde haar bitt're smart,
Toen hij het meisje weenend ziet
Brak zijn meêdoogend hart.

Wat scheelt er aan mijn lieve meid?
Zeg 't mij en wees niet schuw,
Zeg mij de reên waarom ge schreit,
Zoo 'k kan zoo help ik u.

Zij zag dien heer toen treurend aan,
En sprak: och, brave man!
Een arme wees ziet hij hier staan,
Wie God slechts helpen kan.

Ziet gij dat groene bergje daar?
Dat is mijn moeders graf,
En aan den oever van deez' vliet,
Daar gleed mijn vader af.

De snelle stroom verslond weldra,
Hem worst'lend, ach hij zonk -
Mijn broeder sprong hem achterna,
Helaas ook die verdronk.

Nu vlucht ik steeds het weeshuis uit,
Wanneer het rustuur is,
Al met een oog dat droevig schreit,
En 't hart vol droevenis

Gij moet niet weenen, lieve kind!
Uw hart verdient geen pijn,
Ik wil uw broeder en uw vrind,
Ik wil uw vader zijn.

Hij nam haar vriend'lijk bij de hand,
Om mee naar huis te gaan,
En gaf haar kleederen naar zijn stand,
Voor weezen-kleeren aau.

Zij at zijn spijs, zij dronk zijn drank,
Gestadig dag aan dag,
Heb dank, o edele, goede man!
Voor uw zoo braaf gedrag.

S-t-r-o-o-p.

Ik weet een soort van winkelwaar,
Bij elkeen goed bekend,
Men koopt het bij den kruidenier,
Het pond voor achttien cent,
't Is door de wereld heel befaamt,
Men komt het verst er mee,
Dat groote middel is genaamd: *bis*.
S-t-r-o-o-p.
Men komt fluks in een Magazijn,
Om laken of katoen,
Om hoed of laarzen, doek of jas,
Van 't allerlaatst fatsoen,
De winkeldame zegt: Mevrouw,
Een stoel, wat blieft uwé?
Men is gevleit, want zij gebruikt
S-t-r-o-o-p.
Er komt hier in ons Vaderland,
Zoo menig groene Mof,
Zoo arm als Job en slecht gekleed,
Geschoeid op klomp of slof,
Zij brengen voor hun baas een ham,
Als een cadeautje mee,
Zoo'n hampresentje noemt men hier,
S-t-r-o-o-p.
N a p o l e o n ontving W i l l e m d r i e ,
In Frankrijk met veel eer,
Gaf voor hem veel Concerten, Bals,
Revues en nog wat meer,
Drukt hem de hand, zegt: waarde Neef,
Blijt steeds a l' Amité,
Dat handjes geven noemt men hier,
S-t-r-o-o-p.
Laatst was ik op een Dooppartij
Van 't allereerste kind,
De baker strijkend en beleefd,
Sprak: wel Mijnheer ik vind,

Dat het lijkt sprekend op Mijnheer,
Ik zei volstrekt niet ne,
Wat had ik het daar dien avond goed,
S-t-r-o-o-p.
Een kleedermaker neemt de maat,
Van jas, broek, rok en vest,
En zegt: Mijnheer, 'k stal van het goed,
Geen el zooals de rest,
Die praatjes ik geloof ze niet,
Want hij steelt zeker twee,
Hij krijgt het pak, want hij gebruikt,
S-t-r-o-o-p.
Ook Nader met zijn luchtballon,
Die maakte groot misbaar,
Hij schreef ik maak een groote reis,
En 't was volstrekt niet waar,
Die groote reis was nog geen uur,
En riep ach en wee!
Maar hij verkocht vooraf heel veel
S-t-r-o-o-p.
Een jufvrouw zei eens tot haar meid,
Hoor meisjes wat ik zeg:
Ik wil volstrekt niet dat gij vrijt,
Of 'k jaag jou anders weg.
'k Hou van geen mannen, foei mevrouw,
Maar vrijers heeft zij twee,
Mevrouw zegt dat is bravo meid,
S-t-r-o-o-p.
Nu lieve vienden hier bijeen,
Die luistert naar mijn lied,
Zong ik ook dat u niet beviel,
Met voordacht was het niet,
Dan vraag ik nedrig om excuus,
Gij schenkt het mij zoo 'k hoop,
En 'k eindig toch of 'k wil of niet,
Voor 't laatst nog eens met Stroop.

Afscheidslied van Constant en Cornelia bij zijn vertrek naar Zee.

Vaartwel mijn hartvriendinne,
De wind is oost, ik moet naar zee,
Ik blijf u altijd minnen,
Geef mij slechts uw portret maar mee,
En dan een slok verzet mijn zinnen,
Dat zal alles heel goed gaan,
Want de kraan moet open staan,) *bis.*
Als ik dood ben is alles gedaan.) *bis.*

Constant wiI wijzer wezen,
Och blijft toch steeds bij uw verstand,
Gij hebt gevaar te vreezen,
Daarbij gaat gij naar een vreemd land,
Dus laat u daarom nooit verleiden,
Wil u nooit bedrinken gaan,
Blijft de kraan dus open staan,) *bis.*
Dan is 't toch gauw met u gedaan.) *bis.*

Wil voor Schiedammer niet vreezen,
Ik weet te veel dat is niet goed,
Wil niet bezorgd wezen,
Doe net als ik, heb goeden moed,
Overal moet een spatje wezen,
Het kan toch zoo droog niet gaan.
Laat de kraan maar open staan,) *bis.*
Ben ik dood dan is alles gedaan.) *bis.*

Constant gij spreekt ligtzinnig,
Gij denkt aan uw Cornelia,
Och ik bemin u innig.
Als ge dan eens viel uit de ra,
Of dat ge bij de zwarte meisjes,
Mij soms mogt vergeten gaan,
Door de kraan zijn open staan.) *bis.*
Was onze liefde altijd gedaan.) *bis.*

Lief kind wil zoo niet denken,
Ik blijf geheel aan u getrouw,
De tijd die zal ons wenken,
Dat gij worden zal mijn vrouw,
Dan zal de Nectar bij ons vloeien,
En wij te zamen zingen gaan,
Laat de kraan maar open staan.) *bis.*
Als wij dood zijn is alles gedaan.) *bis.*

De klagende minnares.

Op eene fraaie wijs.

Mijn Julia is mij ontnomen,
Waar of ze is, 'k zie haar niet weer,
Zij heeft mij mijn zinnen gansch benomen,
Zij is mijn Julia niet meer.
Zij heeft mij nu geheel verlaten,
Ik leef in smart en zij in pijn,
Kan zij een trouwe minnaar baten,
Ach Julia hoe kan dat zijn? (*bis.*)

Mij dunkt 'k zie haar twee bruine oogen,
Die lonken mij zoo vriendlijk aan,
Haar roode lipjes neergebogen,
Haar krullend haar fraai opgedaan,
Haar malsche borst die mij bekoorde,
Haar tandjes als ivoor zoo rein,
Mogt ik haar lieve stem eens hooren,
Ach Julia! hoe kan dat zijn?

Haar dansen kan een elk bekoren,
Haar vriendelijkheid gaat bovenal,
De zanglust is haar aangeboren,
Haar stem en liefelijke taal,
Haar deugden en bevalligheden,

Al wat zij deed bekoorde mij,
Ik was met haar zoo wel te vreden,
Ach Julia! komt toch bij mij.

Ik zwoer haar trouw met zooveel eeden,
Ik herderszoon en zij godin,
Verhoorde zij mijn minnebede,
Ik noemde haar mijn engelin!
Ach, Julia! wil u ontfermen,
Ik hoor ras zij spreekt van ja,
Verligt uw minnaars klagt en kermen,
Ach, kom toch bij mij Julia!

Leef eenzaam paar in vergenoegen,
Mijn allerschoonste Julia,
En wilt uw landje gaan beploegen,
En weidt uw schaapjes langzaam aan,
Wilt u beiden in den echt gaan vermaken,
Want Cupido die is zoo zoet,
Hij doet u veel genoegen smaken,
Want Cupido die smaakt zoo zoet.

Het Jonge Soldaatje, of de Krijgsman van eer.

Ik ben een jong soldaatje,
Van twee en twintig jaren,
Geboren op het land, traldera,
Hier ligt mijn vaderland, traldera,
Geboren op het land,
Hier ligt mijn vaderland.

Hij kwam toen in strijd,
Moest daar zijn leven wagen,
Hij werd daar geblesseerd, traldera,

Hij viel ter aarde neer,
Hij werd daar geblesseerd,
Hij viel ter aarde neer.

Kom doctor? chirurgijn?
Genees mij van de pijn,
Ik ben nog niet bereid,
Al voor den laatsten strijd, traldera,
Ik ben nog niet bereid,
Al voor den laatsten strijd.

Ik leg mijn wapens neder,
Met mijn schoone kleederen,
Ik leg mijn wapens neer,
Al met mijn zijdgeweer, traldera,
Ik leg mijn wapens neer,
Al met mijn zijdgeweer.

Als ik nu gestorven ben,
Dan moeten zij mij begraven,
Al op het graf van eer,
Een graf van marmersteen, traldera,
Al op het graf van eer,
Een graf van marmersteen.

Aria.

Als de nacht in stille rust,
Den moeden schenkt belooning,
IJl ik van vreugd mij nauw bewust,
Naar mijn meisjes woning.
En wensch haar dan ter middernacht,
Een gerusten goeden nacht.

Slaap, geliefde! ongestoord,
Vrij van angst en zorgen,
Dure uw slaap gerust'lijk voort,

Tot de lieve morgen,
In mijn droom geloof mij vrij,
Blijft mij steeds uw beelt'nis bij.

Als ik aan den hemelboog,
't Starrenheir zie pronken,
En ik dan mijn meisjes oog,
Liefdevol zie lonken,
Dan een kusje nog geplukt,
Hart en mond en ziel verrukt.

O dan ga ik vrolijk heen,
Weder naar mijn woning,
Vergenoegd en wel te vreen,
Rijker dan een Koning,
Al zijn schatten, aanzien, magt,
'Kies ik niet voor zulk een nacht.